

Adventes Vēstis

2016. gada marts, #3 (241)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
KRISTUS
AUGŠĀMCELŠA-
NĀS SVĒTĪBAS

LAIKS UN KO-
MUNIKĀCIJA
IKDIENAS MA-
RATONĀ

KAS IR LIEL-
DIENAS UN KĀ
MUMS TĀS
IEVĒROT?

KRISTUS AUG-
ŠĀMCELŠANĀS
MANĀ TICĪBĀ

INTERVIJA
AR ANNU
SLAVIETI

Ģimene	4
Veselība	5
Tēma	6
Pārdomas	10
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Jauniešiem	17
Bērniem	20
Liecības	22
Draudžu adreses	23

Cerības vārdi un darbi

Kā ik katru gadu, mēs pavasarī atceramies to lielo Notikumu, pateicoties kuram mums ikvienam ir cerība kļūt labākiem. Lieldienas svin daudzi, Kristus lielo upuri piemin lielākoties tie, kas vairāk iedziļinās notikušajā pirms gandrīz 2000 gadiem Jeruzalemē.

„Mēs visi esam noklīdušas avis, katrs iet savu ceļu, bet viņam Kungs uzlicis visu mūsu vainu.” (Jes.53:6) Tieši šajā Bībeles nodaļā tika aprakstīts tas, kas piepildījās Pashas svētkos Jeruzalemē, kad Kristus tika apcietināts, notiesāts, sodīts, absolūti nevainīgs būdams. Bet tam bija jānotiek, jo citādi cilvēku cerība par brīvību no

grēkiem nekad nepiepildītos.

Man personīgi laiks pirms Lieldienām katru gadu ir īpašs. Ārēji tas varbūt arī nav redzams, bet Dievs redz mūsu sirdis, tāpat kā cilvēki vērtē mūs pēc rīcības.

Mēs, žurnāla redkolēģija, nolēmām, ka marta numuram jābūt īpaši veltītam Kristus augšāmcelšanās notikumam. Tāpēc jūs atradīsiet vairāk garīgu pārdomu par šo tematu, par ko es no sirds pateicos atsaucīgiem autoriem. Lasiet žurnālu paši un dodiet draugiem un kaimiņiem.

Noslēgt savu ievadrakstu gribu ar Ingrīdas Markusas dzejas vārdiem: „Jo tieši pavasaris ir tas laiks, kad sirds ver mīlestību vaļā.”

*Tatjana Tomsone,
galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Lūgšanās

Tad Viņš saka tiem: “Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei: palieciet šeit un esiet ar Mani nomodā.” Un, nedaudz pagājis, Viņš krita uz Sava vaiga pie zemes, lūdza Dievu un sacīja: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.” (Mateja 26:38-39) Tuvojoties Lielās cīņas kulminācijas punktam, Jēzus aicināja savus mācekļus palikt kopā ar Viņu nomodā, cerot uz viņu atbalstu lūgšanās. Pirms trim gadiem izcīnītā uzvara pār sātānu tuksnesī bija cīņas sākums, tagad tuvojas vissmagākā - izšķirošā fāze. Likme bija prātam neaptverami augsta un nepārspilējot varētu teikt, ka tas bija brīdis, kad izšķīrās cilvēces liktenis uz mūžīgiem laikiem. Nevainīgajam jādodas nāvē par vainīgajiem, bezgrēcīgajam par grēciniekiem, lai ar savu dzīvību glābtu pazudušos un mūžīgajai bojāejai nolemtos. Šajā tik neaptverami smagajā un izšķirošajā cīņas brīdī Jēzus trīs reizes atrod mācekļus gulam... “Visgrūtākajā pārbaudījumā brīdī Viņš nāca pie saviem mācekļiem, alkstot dzirdēt kādus iedrošinājuma vārdus no tiem, kurus tik bieži bija svētījis, iepriecinājis, sargājis bēdās un pārbaudījumos. Tas, kuram vienmēr bija līdzjūtīgi vārdi, ko sacīt viņiem, tagad pats cieta pārcilvēciskas mokas un ilgojās zināt, ka tie lūdz par Viņu un par sevi.” (Elena Vaita, “Laikmetu ilgas”, 507)

Apustulis Pāvils, pieminot cīņu ar tumsības spēkiem vēstulē Efeziešiem, aprakstu par Dieva uzvarošajiem ieročiem noslēdz ar aicinājumu uz nopietnām un dedzīgām lūgšanām. “Lūdziet Garā Dievu katrā laikā un esiet pastāvīgi nomodā savās lūgšanās par visiem ticīgajiem visās vietās.” (Efeziešiem 6:18 NLT) Gandrīz divus gadu tūkstošus pēc Ģetzemanes un Golgātas notikumiem, cilvēce nepārprotami ir pietuvojusies lielās cīņas noslēgumam. Mēs gaidām Dāniēla un Atklāsmes grāmatu apokaliptisko pravietojumu drīzu piepildīšanos. Ja man būtu jāatbild uz jautājumu: “Kas Kristus sekotājiem šajā laikā ir pats svarīgākais?” es teiktu, “tā ir pilnīga sevis nodošana Dievam un dedzīgas mani pašu, draudzi un pasauli izmainošas lūgšanas.”

Ikviens, kurš ir kaut ko dzirdējis vai lasījis par lielajām atmodām un reformācijas kustībām, būs pamanījis, ka visas patiesas atmodas sākas ar dziļām sirds ilgām pēc pārmaiņām un dedzīgām lūgšanām.

“Un Mana tauta, kas ir pēc Mana Vārda nosaukta, tad pazemosies un pielūgs, un meklēs Manu vaigu, un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem, tad Es viņus no debesīm uzklausīšu un piedošu viņu grēkus, un dziedināšu viņu zemi.” (2.Laiku 7:14-16)

Tas ir Varens Dieva apsoliņums tiem, kuri no visas sirds ilgojas pēc garīgas atmodas un Svētā Gara izliešanas pār draudzi.

Tāpēc Latvijas draudžu savienība aicina lūgšanu kalpošanas vadītājus un aktīvos lūdzējus vietējās draudzēs vienoties jaunā 100 dienu lūgšanu maratonā “Par garīgu atmodu un vienotību Latvijā!” no 7. maija līdz 14. augustam. (Vairāk informācijas nākamajā “Adventes vēstu” numurā.)

“Tā arī Es jums saku: lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs. (Lūkas 11:9-10)

Gaidāmie pasākumi

20.-26.. marts

Adventistu jauniešu Lūgšanu nedēļa.

3. aprīlis

Jauniešu ceturkšņa tematiskā tikšanās "Nauda kristieša ikdienā: plānošana, tērēšana, uzkrāšana". Baznīcas ielā 12a, Korintas zālē pl. 11:00. Galvenais viesis – Dzintars Vaivods. Pieņemšanās: sda.jauniesi@gmail.com.

9.-10. aprīlis

Konference Latvijas, Igaunijas, Lietuvas adventistu vecākiem, skolotājiem un draudzes locekļiem. Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Piedalīsies Ģenerālkonferences un Transeuropas divīzijas Bērnu nodaļu vadītāja un Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja. Plašāka informācija plakātā uz pēdējā žurnāla vāka. Pieņemšanās līdz 25. martam, zvanot uz tel. 29869979 vai rakstot e-pastā maritel@inbox.lv.

16. aprīlis

Vislatvijas adventistu Sadziedāšanās svētki. Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 17:00. Organizē Latvijas draudžu savienības mūzikas nodaļa.

17. aprīlis

Mācītāju sievu sanāksme pl. 10:00 Baznīcas ielā 12a.

30. aprīlis - 1. maijs

Pāru dienas "Veselīga laulība – veselīgai ģimenei!". Pasākuma norises vieta Saldus novada Šēdes pagastā Juku dzimnāvās. Informācija un pieņemšanās vertibu.tilts@gmail.com.

10.-14. augusts

Lielā telts sanāksme Mazirbe 2016. Vieslektors no Ziemeļamerikas divīzijas Rons Kluzē. Informācija un reģistrācija teltsanaksme@gmail.com.

Sludinājumi

• Pārdodu māju laukos (var dzīvot divas ģimenes) ar zemi 2 ha Jelgavas novada Svētes pagastā. Tel. +371 29618656.

Zinīga sieva uzceļ savu namu

Marts. Sieviešu mēnesis. Kāds spriež – vajag vai nevajag svinēt? Domā, kā īsti radušies šie svētki? Bet svētki mūsu valstī, kurā jau tā ir daudz sēru dienu, ir pat ļoti ieteicami. Ir tik daudz, par ko priecāties, par tik daudz ko pateikties Dievam, tik daudz ko svinēt!

Kādreiz lasīju stāstu par kādu aklu sievieti, kura bija neredzīga kopš dzimšanas. Jau pieaugušā vecumā brīnumainā kārtā, veicot operāciju, viņai izdevās iegūt iepriekš neiepazītu priekšrocību – redzēt. Lieki piebilst, cik viņa bija laimīga. Traukus mazgājot, viņa vēroja saputotā trauku līdzekļa putas kā vislielāko brīnumu. Kā tajās „dejoja” simtiem mazu gaismiņu, kas atmirdzēja no saules! Arī redze, mīļie lasītāji, nav pašsaprotama lieta. Tā ir dāvana, kuru mēs daudzreiz uztveram kā pašsaprotamu.

Bet atgriežamies pie sieviešu dienas. Tik patīkami 8.marta rītā redzēt, kā vīrieši veselīgi ziedu klēpjām staidas, lai apsveiktu sievietes. Sievas, mammas, kolēģes, meitas. Kā īsts brīnums. Kā brīnumzeme. Pasaule uz brīdi šķiet tik skaista! Kā ir, kad pēc svētkiem nākamajā dienā var satikt uz ielas sievieti, kas, ejot blakus vīrietim, nes smagus iepirkuma maisiņus... Varbūt vīrietim sāp mugura? Tā arī mēdz gadīties. Bet ne vairākumā gadījumu.

Katrs uz šiem svētkiem raugās citādi. Katram savas pārdomas, asociācijas.

Bet man raisās jautājums – kas sievietē ir tas īpašais, ko lolot un vairo? Ja mēs skatāmies uz pašiem pirmsākumiem, tad ideālajā pasaulē, ko radīja Dievs, viena lieta tomēr bija slikta: "Nav labi cilvēkam būt vienam; Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam." (1.Mozus 2:18)

Sievietes ir palīgi saviem vīriem. Var skatīties citas sievietes lomas sabiedrībā. Bet šoreiz par šo vienu. Sieva. Palīgs. Kādā veidā jāpalīdz?

Mūsdienā sabiedrībā ir tik daudz sieviešu - līderu. Tas ir labi. Bet kur pazūd vīrieši - līderi? Varbūt palīgi nav sapratuši savu palīga lomu? Mums, sievietēm, nav jāklūst par savu vīru ēnām. Gluži otrādi – katrs esam radīts ar kaut kādu mērķi, lai pasauli veidotu labāku. Katrs ar saviem unikālajiem talantiem un dotībām. Palīdzēt vīram var dažādi, bet, ņemot vērā, ka pētījumi liecina, ka vīrietim viena no svarīgākajām pamatvajadzībām ģimenē ir cieņa, parādīsim šo cieņu sadzīvē. Darbos un vārdos.

Salamans saka: „Ir labāk dzīvot jumta pažobeles kaktā nekā skaistā namā kopā ar nemitīgi rājošos sievu.” (Sālamana pamācības 21:9) Spilgts salīdzinājums!

Manu uzmanību vienmēr piesaistījusi arī rakstu vieta no Bībeles, kas rakstīta turpat 14.nodaļā un 1.pantā: „Zinīga sieva uzceļ savu namu, bet trakuļīga neprāte to ar savu rīcību sagrauj”. Nekas tāds nav rakstīts par vīru.

Tas ir sievietes rokās, kāda atmosfēra veidojas ģimenē. Vai tā būs nemitīga rāšanās vai „nama uzcelšana”. Vīra iedvesmošana labākiem sasniegumiem. Un ne tikai.

Mīļās sievas, mācīsimies būt zinīgas! Būt par labiem palīgiem saviem vīriem. Iedrošināt viņus, uzmundrināt, paslavēt un cienīt. Lai arī nākamajā rītā pēc svētkiem un katru dienu uz darbu viņi dotos ar prieku. Un, mājās dodoties, arī tāpat. Nevainosim apstākļus, valdību, kaimiņus vai ģēnus. Veidosim savas ģimenes laimīgas pašas! Tam nevajag nemaz tik daudz.

Elīna Ģipsle

Alla Nimmika
Baltijas ūnijas veselības
nodaļas vadītāja

MŪSU AICINĀJUMS

Nesen man bija iespēja apmeklēt veselības kursu Igaunijā. Daļbnieki bija dažādi – gan mediķi, gan ar medicīnu nesaistīti cilvēki. Kādā brīdī mums bija jāsadalās pa pāriem un jāuzraksta anamnēze. Gadījos vienā pāri ar sava vecuma sievieti. Viņa bija patīkams cilvēks, un mēs sākam sarunāties par veselību, slimībām un dažādiem veidiem, kā ir iespējams saglabāt veselību. Likās, ka viņa ļoti pašāvē uz savu garīgo mentoru, kā arī ticēja Reiki un Ajūrvēdām, taču viņai nebija izdevies atrast patiesu mieru un dziedināšanu, ne arī īstu laimi.

Ļaudis meklē veselību un apmierinājumu dažādās vietās un rituālos, gatavi maksāt milzīgas naudas summas par zālēm, kas nav zinātniski pierādītas un atbilstoši testētas. Tomēr viņi tām tic un, pateicoties tam, reizēm arī jūtas labāk. Turpretī patiesība ir pavisam vienkārša, turklāt – pārbaudīta.

Kad Elena Vaita saņēma atklāsmes par veselību 19. gs., neviens nedomāja, ka 150 gadus vēlāk cilvēki, kas sekos viņas padomam, dzīvos apmēram 10 gadus ilgāk un būs ievērojami veselīgāki nekā viņu līdzcilvēki. Es pastāstīju savai partnerei veselības kursus, ka es piederu ticīgo grupai, kas cenšas ievērot veselības likumus, ko viņiem ir atklājis pravietis, kam Dievs ir devis īpašas zināšanas un uzskatus par veselīgu dzīvesveidu un dabas dziedniecības līdzekļiem. Un, kas ir vēl brīnišķīgāk, tas nāk kopā kā pakete – nevis tikai viena vai divas lietas, ko var uzsvērt, bet kā harmoniska daudzu sastāvdaļu sistēma, kas darbojas saskaņoti. Kopā tā paveic vairāk nekā tas būtu iespējams vienai. Kad 2005. gadā pētnieku grupa meklēja pasaulē vietas, kur cilvēki dzīvo visilgāk un ir visveselīgākie, tad vienīgā pilsēta starp šīm vietām un vienīgā

vieta Amerikā bija Lomalinda – pilsēta, kur cilvēki no šīs ticības grupas veido lielāko iedzīvotāju daļu.

“Kas tā ir par ticību?” mana sarunu biedrene gribēja zināt. “Es nekad neesmu dzirdējusi par tādu ticību.” “Patiesām?” es jautāju, “mēs esam adventisti.” “Ak, es pazīstu adventistus,” viņa teica, “es tikai nezināju šos faktus.”

Ko par mums, adventistiem, zina citi cilvēki?

Ģenerālkonferences Veselības nodaļas vadītājs Pīters Lendless raksta: “Kāda izskatās visaptveroša veselības kalpošana? [...] Praksē tā izskatās tā, it kā Jēzus būtu mūsu vidū. Slimie tiek dziedināti, izsalkušie pabaroti, kailie apģērbti, un valda līdzjūtība, mīlestība un pieņemšana.”

Ja mums ir tāds mantojums, mēs darām labi, ja to pētām, cenšamies sekot tam un stāstām to citiem. Elena Vaita saka: “Vērtējot veselības svētības un godājot savu Autoru, mācīsimies dzīvot paklausībā šiem likumiem, ko tavā būtībā ir ielicis Debesu Visuaugstais.”

Viņa arī ierosina: “Sūtiet uz draudzēm darbiniekus, kas varētu atklāt veselības reformas principus saistībā ar triju eņģeļu vēsti katrai ģimenei un katram cilvēkam. Iedrošiniet visus piedalīties darbā savu līdzcilvēku labā, un skatieties, vai dzīvības elpa ātri neatgriezīsies uz šīm draudzēm.”

Viņa tic, ka “katrai draudzei vajadzētu būt apmācību skola kristīgiem darbiniekiem. Tās locekļiem vajadzētu mācīt, kā pasniegt Bībeles stundas, kā vadīt un mācīt sabatskolas klases, kā vislabāk palīdzēt trūcīgajiem un rūpēties par slimajiem, pavāru skolas un daudz ko citu, kas saistīts ar kristiešu palīdzības darbu. Nevajadzētu tikai mācīt, bet arī strādāt pieredzējušu ins-

truktoru vadībā. Lai skolotāji parāda ceļu, strādājot ļaužu vidū, un citi, kas viņiem pievienosies, mācīsies no viņu parauga. Viens paraugs ir vairāk vērts nekā daudzi priekšraksti.”

Baltijas ūnijas Veselības kalpošanas nodaļa ir priecīga paziņot, ka šādas apmācības būs pieejamas mūsu reģionā, jo 2016. gadā no 24. jūlija līdz 19. augustam Latvijā, netālu no Rēzeknes, notiks veselības evaņģelizācijas apmācības seminārs. Šīs nometnes mērķis ir dot iespēju dalībniekiem “mācīties no meistariem”. Pie mums ciemosies Linda Hornere no organizācijas L.I.G.H.T., Dr. Freds Hardings no Ģenerālkonferences, Dr. Torbens Berglands no TED un Andress Ploompuu no Igaunijas Savienības.

Šie ir cilvēki ar zināšanām un pieredzi teoloģijā vai medicīnā, vai abos. Tāpēc tā būs vienreizēja iespēja mācīties skaistā dabas nostūrī, būt kopā ar cilvēkiem, kas ir ieinteresēti evaņģelizācijas darbā, veselīgā dzīvesveidā, Bībelē un pasaules ciešanu mazināšanā, uzklaut speciālistus, uzdot jautājumus, dalīties pieredzē un izveidot komandu no līdzīgi domājošiem cilvēkiem, lai dotos darīt darbu, ko Dievs no mums sagaida. Ja tev tas izklausās interesanti, ja Dievs aicina tevi nodot savu dzīvi kalpošanā Viņam un citiem cilvēkiem veselības jomā, tad sazinies ar savas savienības veselības nodaļas vadītāju (Ansis Roderts, 26543781 vai ansis.roderts@gmail.com) un uzzini vairāk. Tā var būt tava iespēja mācīties vairāk par Dievu, labāk Viņu iepazīt un būt sagatavotam dalīties ticībā ar citiem.

“Patiess kristietis būs čakls un neatlaidīgs students. Viņš sapratīs, ka viņam pietrūkst gudrības, spēka un pieredzes, un viņš noliks savu gribu un visas savas intereses lielā Skolotāja aizgādībā.”

Valdis Zilgalvis
Valmieras draudzes
mācītājs

KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS SVĒTĪBAS

“Un apustuļi ar lielu spēku liecināja par Jēzus Kristus augšāmcelšanos, un liela žēlastība bija pār viņiem visiem.” (Ap.d 4:33) Tie ir ļoti pamācoši vārdi 21. gadsimta Kristus otrās atnākšanas gaidītājiem. Kristus augšāmcelšanās ir visbrīnišķīgākais notikums. To sludinot, pirmkristieši piedzīvoja lielas svētības – “liela žēlastība bija pār viņiem visiem”.

Augšāmcēlšanās tēma nav atdalāma no Kristus krustā sišanas tēmas. Ja nebūtu nāves, tad arī nebūtu augšāmcēlšanās. Savukārt, ja nebūtu augšāmcēlšanās, tad Kristus nāvei nebūtu nozīmes. Pāvils raksta (1Kor 15.:17): “Ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos.” Pirmkristiešu draudzē, izvēloties Kristus vēstnešus, galvenais moto bija, lai tie kļūtu “par Viņa augšāmcēlšanās lieciniekiem” (Apd 1:22).

Augšāmcēlšanās

Vispirms ir jāvienojas par to, ko mēs saprotam ar augšāmcēlšanos. Augšāmcēlšanās nav vispārējs vārds, kas apzīmē dzīvi pēc nāves visās tās iztēlotās formās¹. Bet augšāmcēlšanas vārds īpaši izsaka ticību, ka pašreizējais stāvoklis tiem, kas ir miruši, tiek apmainīts ar nākotnes stāvokli, kurā tie ir vēlreiz dzīvi savās jaunās miesās.² Augšāmcēlšanās nav nāves pārformulēšana citā vārdā, bet tā ir pretēja nāvei, tā ir nāves sagrāve, atjaunojot dzīvi miesā cilvēkiem, kuriem tā tika pārtraukta. Kaut arī augšāmcēlta miesa var būt daudzējādi atšķirīga, tomēr tā tāpat kā tagadējā miesa ir materiāla,

miesā. Apustulis Jānis tos nosauca par antikrista gara piekritējiem (1Jņ 4:2-3): „No tā atzīstiet Dieva Garu: ikviens gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva. Un ikviens gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka viņš nāks; tas jau tagad ir pasaulē.”

Secinājums ir šāds: ja Kristus nav nācis miesā, tad nevar būt Viņa nāves un līdz ar to nav augšāmcēlšanās. Savukārt, ja Kristus ir tikai cilvēks, bet nav Dievs (kā to māca ariānisma sekotāji), tad Viņš nespēj aizstāvēt Dieva likuma taisnību mūsu labā. Un tad Jēzus krusta nāvei nav nozīmes mūsu aizstāvībai, mūsu glābšanai. Šī ietekme nav sveša arī mūsdienās. Tāpēc atkal un atkal der atgriezties pie pašiem kristietības pamatiem, jo, kā mēs ievērojām, tā bija liela svētība visiem.

Kristus augšāmcēlšanās ir reāls fakts

Par to apustulis Pāvils rakstīja (1.Kor. 15:3-8): “Vispirms es jums nodevu to, ko pats esmu saņēmis: Kristus mira par mūsu grēkiem, pēc Rakstiem, un tika guldīts kapā un trešajā dienā augšāmcēlās, pēc Rakstiem, un parādījās Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit, pēc tam parādījās vienlaikus vairāk

Saskaņā ar seno filozofu uzskatiem, daudz kas norisinājās pēc nāves, bet miesas augšāmcēlšanās neietilpa pagānu nākotnes cerībā. Nāve viņu izpratnē bija kā vienvirziena iela, kas ceļinieku aizved nebūtībā

atpazīstama pēc iepriekšējās dzīves fiziskiem raksturojumiem (bez slimībām, un trūkumiem). Augšāmcēltais cilvēks ir pilnīga persona, kurā miesa, dvēsele un gars ir nesaraujami saistīti.

Pirmkristiešu laikā pagānu pasaulē galveno filozofisko toni attiecībā par augšāmcēlšanos noteica Homērs. Pēc viņa vārdiem — “tā vienkārši nenotiek!”³ Saskaņā ar seno filozofu uzskatiem, daudz kas norisinājās pēc nāves, daudz tika filozofēts par dvēseles klejojumiem, bet miesas augšāmcēlšanās neietilpa pagānu nākotnes cerībā. Nāve viņu izpratnē bija kā vienvirziena iela, kas ceļinieku aizved nebūtībā, un, kad cilvēks tur nonācis, atpakaļ ceļa nav. Tāpēc vēsts par Kristus augšāmcēlšanos grieķu–romiešu prātos izsauca vislielāko pretestību. Grieķu–romiešu vēsturnieks Tacits kristiešu vēsti nosauca par “preteklībām”.⁴

No Bībeles lappusēm varam secināt, ka tā laika sabiedriskā doma no ārienes ietekmēja pat dažu kristiešu domāšanu. Pret to bija jācīnās Pāvilam Korintas draudzē (1Kor 15. nodaļa). Viņš jautā: “Kā tad daži jūsu starpā saka, ka neesot miroņu augšāmcēlšanās?” (12. pants)

Citādu uzbrukumu augšāmcēlšanās patiesībai no draudzes iekšienes izdarīja tādi, kas mācīja, ka Kristus nav nācis

nekā piecsimt brāļiem, no kuriem lielākā daļa vēl ir dzīvi, bet daži jau aizmiguši, pēc tam parādījās Jēkabam, pēc tam visiem apustuļiem, un kā vispēdējam viņš parādījās man.” Par Kristus nāvi un augšāmcēlšanos runā arī tā laika vēsturnieki. Vienu no spilgtākām liecībām atrodam Jozefa Flāvija darbā “ANTIQUITES” (Senatnes pieminekļi), kas sarakstīts m.ē. 90.-95. gadā. Grāmatā Jēzum veltītais apraksts precīzi saskan ar Jaunajā Derībā sniegto Jēzus attēlojumu: “Ap šo laiku bija Jēzus, viņš kļuva pazīstams... Jo viņš bija tas, kurš darīja brīnumainus darbus... Viņš bija Kristus... viņš tiem parādījās dzīvs trešajā dienā, kā Dieva pareģi bija par viņu pareģojuši, šo un vēl desmit tūkstošus citu brīnuma lietu par viņu”. Bez šīs ir citas liecības Jūdu Talmudā, vēsturnieka Plīnija darbos un citur.

Ticības augšāmcēlšanai pamatojums Vecās Derības Rakstos

Pāvils pieminēja, ka augšāmcēlšanās notika saskaņā ar Rakstiem. Līdz ar to ir interesanti vērot: uz ko pravieši balsēja ticību par augšāmcēlšanos senatnē?

Pirmkārt, ticība augšāmcēlšanai bija sakņota radīšanas stāstā. Ja Dievs ir vienīgais fiziskās dzīvības avots, tad saprotams, ka cilvēki varēja ticēt, ka tas pats Dievs ir pietiekami tiesīgs gan dzīvību atņemt, gan spējīgs to no jauna atjaunot (5Moz 32:39; 1Sam 2:6). Viņš mūs radīja un tāpēc Viņš var mūs radīt vēlreiz no jauna.

Otrkārt, ticība augšāmcēlšanai bija pamatota Dieva mīlestībā un uzticībā pret Izraēlu izteiktajos apsolījumos. Ja Dieva mīlestība un uzticība ir veltīta tikai šajā dzīvē, tad tā ir nelokāma tikai ierobežotā nozīmē. Uzvarā pār nāvi Izraēla

¹ Augšāmcēlšana mirstīgā miesā, reinkarnācija, nemirstīga dvēsele, u.t.t.

² Moshe Greenberg, “Resurrection in the Bible,” in *Encyclopedia Judaica*, edited by Fred Skolnik and Michael Berenbaum, volume 17 (Detroit: Thomson- Gale, 2007), 240.

³ N. T. Wright, *The Resurrection of the Son of God*, Christian Origins and the Question of God, volume three (Minneapolis: Fortress Press, 2003), 32.

⁴ Publius (Gaius) Cornelius Tacitus, “Annales”

Dievs sniedza skaidru savas mūžīgās uzticības un mīlestības nelokāmu pierādījumu par to, ka tā ir ne tikai tagad, bet tā ir arī pēc kapa (2Moz 3:6). Dieva un Viņam uzticīgo ļaužu attiecības nav saraujamās — tās turpināsies.

Treškārt, ticība augšāmcelsšanai ir sakņota Dieva taisnīgumā, kas savienots ar Viņa neierobežoto varu. Dievs atalgo uzticīgos ļaudis un sodīs tos, kas sacelsies pret Viņa derības noteikumiem. Dieva taisnīgums neļaus Viņa ļaudīm ciest no pāridarītājiem. Ja nav augšāmcelsšanās, tad nav arī tiesas. Augšāmcelsšana atklāj Dieva uzticību saviem ļaudīm.

Ceturtkārt, ticība augšāmcelsšanai akcentē izpratni par cilvēka nedalāmību, ka ķermenis un dvēsele ir nedalāma vienība. Ja mirst cilvēks, tad vienīgā cerība dzīvot pēc nāves ir cilvēka miesas atjaunošanās.

Un piektais pamatojums ticībai augšāmcelsšanai ir praviešu rakstos — visa Israēla kā nācijas atjaunošana. Pravieši jau pirms Bābeles jūga sniedza cerību (Jes 53; Ec 37), bet tā piepilde būs pilnībā redzama garīgajā Izraēlā, kurā būs apvienotas visas tautas.

Tā varam redzēt, ka daudzas ticības sēklas par Mesijas un

Savukārt Jānis atceras, ka Jēzus runāja par sevi kā Templi (Jāņa 2:19, 20): “Noplēsiet šo Templi, un Es to trijās dienās atkal uzcelšu. Kad nu Viņš bija uzcēlies no miroņiem, Viņa mācekļi atcerējās, ka Viņš to bija sacījis, un sāka ticēt rakstiem un vārdam, ko Jēzus bija runājis.” Tātad augšāmcelsšanās nostiprināja ticību Jēzus teiktajiem vārdiem. Tā ir pamats arī mūsu ticībai augšāmcelsšanai gan Vecās Derības rakstiem, gan arī Viņa vārdiem.

Otrkārt, bez augšāmcelsšanās nav jaunpiedzimšanas. Ja Kristus mira par mūsu grēkiem un nav augšāmcēlies, tad mums būtu iespēja saņemt grēku piedošanu, bet nebūtu iespēja piedzimt no augšienes. Tas būtu tā, it kā māte nestu bērnu savās miesās, bet bērns nekad nedzimtu — piedošana bez taisnošanas, grēka izdzēšana bez spēka dzīvot jaunu dzīvi, iziešana no Ēģiptes bez ieiešanas apsolītā zemē... Pateicoties Kristus augšāmcelsšanai, Dieva Gars ir apsolīts tiem, kas tic Kristum kā Glābējam (Apd 1:8). Dieva Gars pārrada mūs par Dieva bērniem. Dieva Gars izlej mīlestību sirdī (Rm 5:5). Dieva Gars raksta mūsu sirdīs Dieva baušļus. Dieva

Augšāmcelsšanās nostiprināja ticību Jēzus teiktajiem vārdiem. Tā ir pamats arī mūsu ticībai augšāmcelsšanai gan Vecās Derības rakstiem, gan arī Viņa vārdiem.

nākotnes augšāmcelsšanos ir sētas Vecās Derības Rakstos, lai kādreiz nestu augļus mesianisko Dieva apsolījumu piepildē. Pēc Kristus iznākšanas no kapa ar prieku varam sludināt, ka Kristus ir augšāmcēlies! Tiešām cerības bija piepildījušās. Par to sāka sludināt Marija, jo viņa pirmā ieraudzīja augšāmcelto Jēzu. Tā pavēstīja augšāmcelsšanos pārējiem Kristus mācekļiem. Mācekļi stāstīja tālāk šo stāstu, un tā tālāk un tālāk — līdz tas ir nonācis līdz mūsu ausīm.

Edgars Krenčs ir sniedzis ļoti spēcīgu, nepārspējamu paziņojumu: “Ja nebūtu augšāmcelsšanās pasludināšanas, tad nebūtu evaņģēlija, nebūtu draudzes un nebūtu kristīgās mācības par Dievu. Pirmkristiešu draudze ir augšāmcelsšanās bērns.”⁵ Vispārējā augšāmcelsšana un Jēzus augšāmcelsšana ir pati centrālā Jaunās Derības Rakstu vēsts. Visas 27 Jaunās Derības grāmatas runā par Jēzus augšāmcelsšanos. Evaņģēliji, Apustuļu darbu grāmata un Pāvila vēstules runā par to, ka ne tikai viens vien ir piecēlies, bet Viņš piecels arī visus no kapiem. Viņa augšāmcelsšanās ir kā augļu pirmais kūlītis vispārējai augšāmcelsšanai (1Kor 15:20, 23). Tas ir gala laika sākums. Visu kristiešu cerība ir balstīta uz augšāmcelsšanos.

Kādas svētības nes līdzī vēsts par Kristus augšāmcelsšanos mums kā kristiešiem šodien?

Pirmkārt, tā apstiprināja Kristus vārdu patiesumu. Jau iepriekš pirms krustā sišanas Viņš ar saviem mācekļiem vairākkārt bija runājis par savu nāvi un augšāmcelsšanos. Mateja evaņģēlijā īpaši uzsvērtas trīs reizes (16:21; 17:23; 20:19).

⁵ Edgar Krentz, “Images of the Resurrection in the New Testament,” *Currents in Theology and Mission* 18:2 (April 1991): 98.

Gars līdz ar mūsu garu apliecina, ka esam Dieva bērni. Jaunpiedzimšana nozīmē pilnīgi jaunu radījumu. Vecais ir pagājis, ir sācies jaunais. Ja neesam piedzimuši no augšienes, neredzēt mums Dieva valstību. Kā tas notiek mūsu dzīvē? Mums nepieciešams domāt par pilnīgo Kristus dzīvi, nāvi un augšāmcelsšanos. Pastāvīgi raugoties Kristus raksturā, mēs gribēsim atstāt veco, mēs pastāvīgi izsūdzēsim grēkus, un Svētais Gars mūs veidos Viņa rakstura līdzībā (Rm 8:29).

Treškārt, Kristus augšāmcelsšanās nes līdzī dzīvu cerību.

Tāpēc, ka Viņš dzīvo, arī mēs dzīvosim. Mūsu cerība nepastāv mirušā Glābējā, bet dzīvajā. Viņš paziņoja: “ES ESMU augšāmcelsšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.” (Jņ 11:25) Šie vārdi nav izlikšanās, pieņēmums vai uzskats. Tie ir apstiprināti Viņa augšāmcelsšanās. Pāvils rakstā, ka tie, kas šodien līdz ar Kristu iegremdēti Viņa nāvē kristībā, līdz ar Viņu celsies augšā jaunai dzīvei (Rm 6:1-6). Tātad mums ir paraugs. Mēs Viņu redzēsim! Tā ir mūsu cerība. Jānis raksta, ka tad mēs pamanīsim, ka esam Viņam līdzīgi (1Jņ 3:2), jo jau šajā dzīvē mēs piedzīvojam pārmaiņu.

Ceturtkārt, Kristus augšāmcelsšanās nodrošina mums nevīstošu mantojumu.

Mums ir mantojums debesīs. Jēzus ir garants šim matojumam. Viņš bija devis mums Svētā Gara ķīlu, pārliecinot mūs par pilnīgu mantojumu, kāds mums ir Viņā. Viņš mums ir sagatavojis vietu Tēva mājās (Jņ 14:1-3). Šis mantojums nepazūd, nebojājas un arī nenovīst. Tāpēc mums šodien jānoglabā mūsu dārgumi tur, kur tie nerūs, kur kodes nesaēd, kur zagļi nezog. (Mt 16:16,20)

Piektkārt, augšāmcelsšanās ir dievišķā vara. Mēs esam

aizsargāti ar Dievišķās varas vairogu (Fil 4:7). Tādēļ mums ir Dieva miers. Ticība ir šīs aizsardzības līdzeklis. Visas Dieva svētības, ieskaitot apsargāšanu, plūst mūsu dzīvē caur ticības savienojumu.

Sestkārt. prieks ciešanās. Iepriekšējās svētības vada pie stāvokļa, kad esam priecīgi pat ciešanās. Viena svētība vada pie nākošās. Pāvils runā par šā brīža ciešanās, kas ir vieglas... salīdzinot ar nākotnes godības smagumu (2Kor 4:17). Savukārt Jēkabs 1:2,12 raksta, ka tas ir liels prieks, kad esam pārbaudīti, jo tas rada izturību.

Septītkārt. patiesa ticība. Pārbaudījumi augšāmcēlšanas priekšvakarā ir ar nolūku. Tie atklāj ticības īstumu. Zudīs visi pasaules elementi (2Pēt 3:10): “Kunga diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni izgaīsīs, pasaules elementi sadegdami izjuks, un zemi un visu, kas uz tās, Dievs piemeklēs.” Tātad zudīs arī zelts, uz ko šodien daudzi paļaujas, bet ticība nezudīs, ja tā ir balstīta uz augšāmcēlšanās patiesību.

Viņš paziņoja: “ES ESMU augšāmcēlšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.” Pāvils raksta, ka tie, kas šodien līdz ar Kristu iegremdēti Viņa nāvē kristībā, līdz ar Viņu celsies augšā jaunai dzīvei. Tātad mums ir paraugs. Mēs Viņu redzēsim!

Astotkārt. otrā nākšana. Jēzus Kristus atklāsies. Augšāmcēlšana vada pie Kristus otrās nākšanas cerības (Apd 1:11): “Šis Jēzus, kas uzņemts debesīs prom no jums, tāpat nāks, kā jūs redzējāt viņu debesīs aizejam.” Mums, adventistiem, ir ļoti mīla dziesma, kas mūs saviļņo un iedrošina: “Mums sirdīs kvēlo krāšņā cerība, ka Jēzus drīz nāks godībā.”

Secinājums: Kristus augšāmcēlšanās ir pamats mūsu ticībai šodien. No tās mēs gūstam jebkuru svētību. Šīs svētības daļa Debesu svētnīcā esošais Augstais priesteris Jēzus Kristus. Tātad jaunpiedzimšana, dzīva cerība, drošs mantojums, dievišķa aizsardzība, prieks ciešanās, patiesa ticība, otrā nākšana.

Augšāmceltā cilvēka miesa nākotnē

Cilvēki jautā: kādu miesu ticīgie mantos pēc augšāmcēlšanās? Vai tā būs identiska pašreizējai miesai, tikai bez trūkumiem, vai būs kādas atšķirības? Atbildi uz šiem jautājumiem var rast, ielūkojoties Jaunās Derības tekstos par augšāmcēlto Jēzus miesu. Jēzus pēc augšāmcēlšanās parādījās mācekļiem vairākas reizes 40 dienu laikā (Apd 1:3; 1Kor 15:5–8). Šī satikšanās bija īsas, aprautas.

Ko mēs varam uzzināt par augšāmcēlto Jēzu no šīm satikšanās reizēm? Šķiet, ka kaut kādā veidā augšāmceltā Jēzus miesa ir atšķirīga no tās, kāda tā bija pirms nāves. To var spriest no tā, kā Jēzus ieradās pie mācekļiem augšistabā. Jānis ziņo, ka durvis bija cieši aizslēgtas (Jņ 20:19), tātad vai nu Jēzus iegāja neredzams, kad durvis vēl bija vaļā, vai arī iegāja caur aizslēgtām durvīm. Savukārt Lūka (Lk 24:31) atstāsta par augšāmcēlto Jēzus satikšanos ar mācekļiem Ēmausā. Tikko viņi bija atpazinuši Jēzu pie mielasta galda, “Viņš no tiem nozuda” pēkšņi. Viņu var pazīt, bet Viņš nebija viegli atpazīstams (Lk 24; Jņ 20:15; 21:4). Viņš var atrauties no

zemes un pacelties līdz mākoņiem (Lk 24:51; Apd 1:9–11). Tā mēs redzam, ka augšāmcēltaī miesai ir tādas spējas, kādas mums, mirstošiem, šobrīd vēl nav.

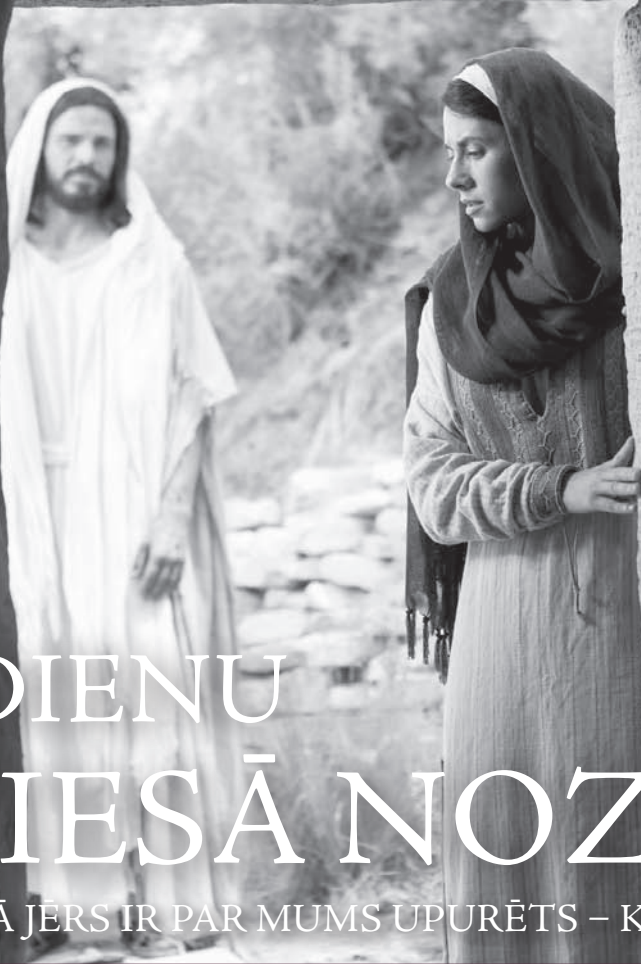
Tomēr neskatoties uz atšķirībām, evaņģēlija sarakstītāji īpaši akcentē nemainību personībā. Gan Jānis, gan Lūka uzsver, ka augšāmcēltais Jēzus nav tikai kāda parādība vai bezmiesas gars, bet bija ar tikpat reālu ķermeni, kāds Viņam bija pirms krustā sišanas. Varēja pazīt Jēzus balsi un Viņu varēja apskaut (Jņ 20:16–17). Viņa rokās varēja redzēt un sataustīt rētas (Jņ 20:2, 27). Viņš veica fiziskus uzdevumus, piemēram, cepot zivis brokastīm (Jņ 21:9–21). Ja Lūka raksta, ka ceļā uz Emmausu mācekļi no sākuma Jēzu neatpazina, tad tas bija tāpēc, ka “viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina” (Lk 24:16). Jēzus pat ēda viņu klātbūtnē (Lk 24:43). Bet spilgtākā liecība Viņa personības nemainībai bija Jēzus satikšanās ar mācekļiem: “Viņiem tā runājot, Jēzus nostājās viņu vidū un sacīja viņiem: “Miers ar jums.” Satrūkušies un baiļu pārņemti, tie domāja, ka redz garu. Bet viņš tiem sacīja: “Kādēļ esat satraukti un jūsu sirdīs ceļas šaubas? Uzlūko-

jiet manas rokas un manas kājas — tas esmu es. Aptaustiet mani un skatieties, garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat man.”” (Lk 24:36–39) Tātad pēc augšāmcēlšanās tas ir tas pats Jēzus, bet Viņa miesa bija pārvērsta. Tas mūs iepriecina — pēc augšāmcēlšanās mēs pazīsim savus mīļos!

Līdztekus pastāv jautājums — bet kā ar mūsu grēcīgo dabu? Vai tā turpināsies tāda pati, kāda tā ir šodien?

Apustulis Pāvils 1Kor 15. nodaļā mums parāda ļoti iepriecinošu ainu. Līdz ar pašreizējās miesas nomaiņu pret augšāmcēlto miesu viss grēcīgais būs pagājis. “Sēts top iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā. Sēts top negodā un uzmodināts godībā; sēts top nespēkā, uzmodināts spēkā. Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa.” (1Kor 15:42–44) Garīgā miesa, kā jau iepriekš aplūkojām, nav bezveidīgs gars. Garīgā miesa vairs nav pakļauta grēka likumībai un nāvei. Tā ir atbrīvota arī no visām grēka radītām nepilnībām, bet paliek materiāla tāpat kā tā bija agrāk. Augšāmceltā ticīgā miesa piedalās Kristus uzvarā pār nāvi un ir nemirstīga (1Kor 15:52–57). “Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un, kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: nāve ir aprīta uzvarā! Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis? — Nāves dzelonis ir grēks, bet grēka spēks ir bauslība. Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu.”

Neapraķstāma ir Dieva mīlestība uz mums! Viņš sūtīja savu Dēlu, lai mūs, grēciniekus, glābtu, mira un augšāmcēlās, lai taisnotu, svētotu un pagodinātu. Lai arī mēs varētu būt kopā ar Viņu un Debesu Tēvu mūžīgi. Tāpēc “apustuļi ar lielu spēku liecināja par Jēzus Kristus augšāmcēlšanos, un liela žēlastība bija pār viņiem visiem”.

LIELDIENU PATIESĀ NOZĪME

„MŪSU PASHĀ JĒRS IR PAR MUMS UPURĒTS – KRISTUS” 1KOR. 5:7

Katru pavasari kristieši mūsu zemē viens otru sveic ar vārdiem: „Kristus ir augšāmcēlies!” „Tik tiešām, augšāmcēlies!” Viņi dāvina viens otram krāsotas olas un cep kuličus¹. Šādi tiek svinētas Lieldienas jeb gaišā Kristus augšāmcelšanās. Šajā laikā uz kādu brīdi atmostas reliģiskās jūtas pat tādiem cilvēkiem, kuri ir tālu no reliģijas, bet tie izrāda savu cieņu šiem svētkiem.

Taču ievērosim kādu interesantu detaļu. Vācu Bībeles (Mārtiņa Lutera tulkojumā) Vecajā Derībā ir vārds „Pasah”, bet Jaunajā Derībā – „Ostern”. Kāpēc tāda atšķirība? Kāpēc kristīgajā literatūrā Lieldienas ir ienākušas ar citādu nosaukumu „Ostern”? Lai to saprastu, ir nepieciešams aplūkot pirmavotus, kad pirmo reizi tika doti norādījumi par Lieldienām, un noskaidrosim, kas ir Pasha un kādi Bībelē ir doti norādījumi par Pashas svinēšanu un tās simbolisko nozīmi.

Aplūkojot 2. Mozus grāmatas 12.nodaļu, mēs redzam, ka Pasha ir nevis diena, bet gan nokautais jērs, kurš bija saga-

tavots kā barība, kas bija jāēd kopā ar neraudzētu maizi, rūgtām zālēm, taču uzmanīgi, lai nesalauztu jēra kaulus. Ar jēra asinīm bija jāslaka durvju stendes, un nedrīkstēja iet ārā nakts laikā, lai nepamestu drošību šo asiņu aizsegā. Tanī naktī Dievs atbrīvoja savu tautu no ēģiptiešu verdzības. Katru gadu Israēla tauta šādā veidā pieminēja savu glābšanos no postošās mocības, kas skāra Ēģipti viņu atbrīvošanas laikā. Tam visam bija simboliska nozīme, kas piepildījās notikumos, kas ir saistīti ar Jēzus Kristus nāvi. „Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku” (Jāņa 1:29). Rūgtās zāles – Kristus smagās ciešanas: „Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei.” (Mateja 26:38) Neraudzētās maizes simbolizē Kristus šķīstumu un nevainību: „Ne ar iznīcīgām lietām –

sudrabu vai zeltu atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm.” (1. Pētera 1:18-19) Pavēlei nelauzt kaulus arī ir sava vieta Kristus nāves izpildīšanā: „Tad kareivji nāca un satrieca pirmajam lielus, tāpat otram, kas kopā ar Viņu bija krustā sists. Bet, nonākot līdz Jēzum un redzot, ka Viņš ir jau miris, tie Viņa lielus nesatrieca, (...) lai piepildītos raksti: nevienu kaulu Viņam nebūs salauzt.” (Jāņa 19:32-36) Šādā veidā Pasha norādīja uz nākošo Pestītāju, kurš glābs no grēka verdzības par smagu ciešanu un mocekļības nāves cenu: „Viņš uznesa mūsu grēkus savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti!” (1. Pētera

¹ Kuličs – tradicionālais Lieldienu maizes izstrādājums.

2:24)

Pēdējo reizi kopā ar saviem mācekļiem noturot Pashas mielastu, Kristus deva evaņģēlija pavēli, paņēma maizi, pārlauza to un sacīja: „Tā ir Mana miesa (vairs ne jēra), kura tiek dota par jums. To dariet, Mani pieminēdami.” (Lūkas 22:15-20)

Tagad vairs nav vajadzības pienest jēru, kurš simbolizēja nākamās Kristus ciešanas. Kristus, ienākot pasaulē, ir sacījis: „Upurus un dāvanas Tu neesi gribējis, bet miesu Tu Man esi radījis, (..) grēku upuri Tev nav patikuši. (..) Viņš atceļ pirmo, lai nodibinātu otru.” (Ebrejiem 10:5-10) Otrs šeit ir Kristus nāves pieminēšana, kad tiek veikts Piemiņas mielasts, maizes laušana un vīna baudīšana, kas ir Kristus izpērkošo asiņu simbols, kas ir izlietas, lai mūs atbrīvotu no grēka verdzības. Šādi tiek veikta Jaunās Derības Pasha (1Kor. 11:23-29). Kā senie israēlieši ar bijību ēda Pashas jēru, baidoties iziet ārpus

ka nebūtu šīs parādes, ja nebūtu bijusi cīņa, nebūtu bijusi augšāmcelšanās, ja nebūtu bijusi Kristus nāve.

Kad ļaudis atzīmē uzvaras dienu, viņu domas pievēršas ne tikai pie parādes uzvaras dienā, bet arī tām cīņām un varoņdarbiem, izlietajām asinīm, pateicoties kurām ir izcīnīta uzvara. Jo smagāka ir bijusi cīņa, jo lielāks ir ar to saistītais uzvaras prieks. Lūk, par ko būtu jādomā Lieldienās: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. (..) Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas.” (Lūka 22:19-20) Par nožēlu šo atmiņu nav tradicionālajos Lieldienu rituālos. Pat pretēji, jautrība alkohola reibonī, kā to precīzi bija uzgleznojis V. Perovs savā gleznā „Krusta gājiens Lieldienās”.

Savāds ir arī šo svētku izraudzītais laiks. Izrādās, ka šo svētku laiku nosaka nevis Dieva pavēle, kā tas bija Israēlā, bet gan saskaņā ar baznīcas koncila rīkojumu, kurš bija pieņemts tad, kad

laiku tika atcelti piedienīgas uzvedības likumi un noteikumi.”

Isīdas (Ištaras, Kibeles, Aštartes) kulta mūsu ēras pirmajā gadsimtā bija plaši izplatīts. „Isīdas kulta tautas apziņā saplūda ar Demētru un Kibeli un ieguva universālās dievietes statusu. Viņa simbolizēja pasaules okeānu un visu dievu dzemdētāju, likteņu un dabas likumdevēju. Saskaņā ar Plutarha vārdiem, viņa esot pasaules „sievīšķais aizsākums un sevī ietver pilnīgi visu, kas ir”. Viss, ko cilvēks var dēvēt par labu un cildenu, „tiek ietverts šajā mātes tēlā”. Senatnes sievietes uz Isīdu raudzījās kā uz atbrīvotāju un cīnītāju par viņu tiesībām, kura no visiem ir kļuvusi par dievieti. Dārgais lasītāj! Ja tu tik tiešām vēlies pagodināt Kristus augšāmcelšanos – īsteno Pashu –, tad pateicies Viņam par izlietajām asinīm Golgatā un dod Viņam iespēju uzvarēt tevī veco, grēcīgo dabu, lai arī tu augšāmceltos uz jaunu dzīvību.

Ja tu tik tiešām vēlies pagodināt Kristus augšāmcelšanos – īsteno Pashu –, tad pateicies Viņam par izlietajām asinīm Golgatā un dod Viņam iespēju uzvarēt tevī veco, grēcīgo dabu, lai arī tu augšāmceltos uz jaunu dzīvību.

glābjošo asiņu aizsardzības uz durvīm, tā arī šodien ar pazemību un grēku nožēlu ir nepieciešams pieminēt Kristus ciešanas, sevi pārbaudot, lai noskaidrotu, vai es neesmu izgājis ārpus Kristus asiņu aizsardzības. Jo Kristus ir vienīgā grēcinieka cerība. „Jo arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus. Tad svinēsim svētkus ne ar veco raugu, ne ar ļaunuma un netikumības raugu, bet ar skaidrības un patiesības neraudzētajām maizēm.” (1. Korintiešiem 5:7-8)

Būtiskā atšķirība: Senajos laikos bija svarīga ticība uz glābjošajām dzīvnieka asinīm (2. Mozus 12:22-23), bet Jaunajā Derībā – ticība uz glābjošajām Jēzus Kristus asinīm.

Vai šo lielo patiesību atspoguļojumu mēs atrodam mūsdienu tradicionālajās Lieldienās? Par nožēlu, nē. Olas, raudzētie kuliči, jautrība, ka Kristus ir augšāmcelies. Jā, Kristus ir augšāmcelies, Viņš ir izgājis ārā no kapa, tā bija uzvarētāja parāde, kurš ir izcīnījis uzvaru caur lielām ciešanām. „Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?” (1Kor. 15:55) Taču ir svarīgi piebilst,

valsts kristīgā baznīca sevī uzņēma pagāniskos rituālus, lai baznīcai piesaistītu pēc iespējas vairāk pagānu.

Piemēram, Nīkajas koncils 325.g. pavēl: Lieldienas ir jāsvin pirmajā svētdienā pēc pavasara pirmā pilnmēness. Pirmo pavasara pilnmēnesi skaitīt pēc 21. marta.

Lieldienu laiku nosaka mēness fāzes?! Tieši tā! Te atbalsojas senatnes mēness un auglības dievietes pielūgsmē, no kā ir cēlies Lieldienu nosaukums – Ostern (vācu valodā, bet angļiski Easter).

Šie pagāniskie pavasara svētki ir sastopami praktiski gandrīz visos zinātnē pazīstamajos ticējumos: 25. martā ēģiptieši svinēja dievietes Isīdas (babilonieši Ištaras, grieķi Kibeles, kanaānieši Aštartes) un viņas mīļākā Adonisa dienu. Lieldienu svētku rituālu pagānisko izcelsmi nenoliedz pat pareizticīgie. Priesteris Aleksandrs Meņs raksta: „25. martā, pavasara saulgriežu laikā, visās pilsētās, kur godināja Kibeli un Atisu, svinīgi pasludināja mirušā atgriešanos pie dzīvības. Zemes pavasara uzplaukuma atzīmēšana izpaudās ar lielu prieku. Notika karnevāli, un uz

„Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē. Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsīm tādi arī augšāmcelšanās. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdzī krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam.” (Romiešiem 6: 4-6)

Kristus izpērkošo asiņu spēks spēj tev to izdarīt! Viņš vēl aizvien ir spēcīgs glābt visus, kuri nāk pie Viņa ticībā uz Dieva Vārdu.

*V. Kučerjavenko
Belgoroda, Krievija*

Izmantotā literatūra:

Деяния Вселенских соборов. В 2 т. – Спб.: Воскресение. 2008.
Религии мира. Энциклопедия. В 2 ч. Т. 1. с. 217. М.: Аванта+. 1996.
Мень А. “*На пороге Нового Завета*” – Москва, 2005.

KAS IR LIELDIENAS UN KĀ MUMS TĀS IEVĒROT?

Atkal tuvojas Lieldienas. Daudziem ir vāja izpratne par to, kas ir Lieldienas un kā tās ievērot. Lieldienas tiešām ir svētki, kad atceramies svarīgo un to pieminam. Izšķiroši ir tas, ko mēs pieminam, par ko domājam un kā uz to attiecīgi sagatavojamies.

Ja mūsu dzīves centrā ir Dievs, kuram mēs uzticamies un savu dzīvi sakārtojam saskaņā ar Viņa skaidrajiem norādījumiem Dieva Vārdā Bībelē, tad Lieldienas kļūst par lieliem svētkiem. Šajos svētkos esam aicināti pieminēt trīs nozīmīgus faktus, kas saistās ar Jēzu Kristu. Tas ir Jēzus Kristus upuris Golgātā, Viņa nāve un augšāmcelšanās trešajā dienā no kapa, kā arī Viņa godības pilnā atgriešanās otro reizi, kas būs visu Dieva bērnu ilgu skaistais piepildījums. Šie trīs notikumi ir nesaraucjami saistīti, un ar tiem saistās visu cilvēku glābšanas cerība. Jēzus ciešanas un pazemojošā, mokošā nāve ir lielā maksa par mūsu grēkiem. Bez tās neviens nevarētu iegūt grēku piedošanu un salīdzināšanu Dieva priekšā. Mēs neiegūtu patiesu brīvību un Dieva bērna stāvokli. Apustulis Pāvils raksta: “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums parāda ar to,

ka Kristus par mums nomiris, kad mēs vēl bijām grēcinieki. Jo vairāk tagad, kad esam attaisnoti Viņa asinīs, mēs tiksim caur Viņu izglābti no dusmības.” (Rom. 5:8-9) Kad Kristus kā Uzvarētājs nomira Golgātā ar vārdiem “Viss piepildīts!”, tad ar to pateikts visa Universa priekšā, ka Viņa uzticība un paklausība Dieva mūžīgās mīlestības likumam ir piepildīta un pieņemta. Kāds neizsakāms prieks bija Debesīs par Jēzus izejību uzvaru Golgātā! Apustulis Jānis to apraksta: “Tad es dzirdēju skaļu balsi debesīs: ir atnākusi pestīšana, mūsu Dieva spēks un Valstība un Viņa Kristus vara, jo ir nomests mūsu brāļu apsūdzētājs, kas apsūdzēja tos mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm.” (Atkl. 12:10) Ar to pateikts, ka visi tie, kuri ticībā Jēzu pieņem kā savu vienīgo Glābēju un Kungu, iegūst patiesu palīdzību lielajā ticības cīņā.

Caur ticību viņi iegūst:

- Attaisnojumu Dieva priekšā, grēku piedošanu un mieru ar Dievu. “Tā nu mums ticībā attaisnotajiem ar Dievu ir iestājies miers caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, caur Viņu mēs ticībā esam mantojuši ceļu uz šo žēlastību, kurā mēs stāvam un lepojames par cerību uz dievišķo godību.” (Rm. 5:10-11);
- Dieva spēku kļūt un palikt par Viņa uzticīgo bērnu;
- Būt piederošam Dieva Valstībā un Dieva lielajā ģimenē;
- Kristus uzdevumu liecināt par Jēzus glābjošo spēku ar savas dzīves liecību. Tas tiešām ir ļoti daudz. Par to Dieva bērns var būt bezgala pateicīgs un laimīgs.

Tomēr, ko tas mums dotu, ja Jēzus būtu tikai miris, bet neuzceltos augšā no nāves un neatgrieztos otro reizi? Absolūti neko – mēs paliktu bez cerības, jo mums nebūtu dzīvs Glābējs.

Glābšanas plāns nebūtu piepildīts.

Slava Dievam, ka Jēzus Kristus ir dzīvs, ir augšāmcēlies un atrodas Tēva priekšā. Viņš turpina tālāko glābšanas darbu debesīs, bet Svētais Gars – virs zemes.

Salīdzināšanas darbs neizbeidzas ar Golgātu vien, tas turpinās tālāk debesīs, pateicoties Kristus sagādātajam nopelnam un Svētā Gara pacietīgajam darbam pie uzticīgā Dieva bērna. Par to raksta apustulis Pāvils: “Ja, būdami Dieva ienaidnieki, guvām izlīgumu ar Dievu Viņa Dēla nāvē, daudz vairāk, būdami izlīguši, tiksīm izglābti Viņa dzīvībā, un ne tikai – pat lepojamies Dievā caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam saņēmuši izlīgumu.” /Rm. 5:1 – 2/

Liieldienās Dievs mums atgādina šos trīs svarīgos notikumus – Kristus nāvi Golgātā, Viņa uzvaru pār grēku un drošo apsolījumu atgriezties otro reizi. Zināt to tikai kā teoriju ir nepietiekami un tikai Liieldienās to atcerēties ir par maz. Dievs vēlas, lai Jēzus Kristus patiesi ienāktu manā un tavā dzīvē caur ikdienas nodošanos, caur patiesu jaunpiedzimšanu katru dienu. To simbolizē garīgā nomiršana savam “es” un jauna, uzvaras pilna garīga augšām-

na: “Es visu spēju Viņā, kas man dod spēku.” (Filip. 4:13)

Ja mēs pazīstam Jēzu, tad mēs mīlam Viņu un priecājamies visās lietās paklausīt. Dieva Vārds – Bībele – kļūst par visvairadzīgāko izpēti un pārdomu avotu. Tajā ieraudzīsim Jēzus dzīves un rakstura cildenumu. Tas spēj

bējs. No ebreju vārda “Pasha” atvasināts angļu “Passover” (darbības vārds “to pass over” nozīmē: palaist garām, neievērot). Tas nozīmē šajā sakarībā saudzēt, glābt. Par tādu gadījumu varam izlasīt, kā Dievs izglāba paklausīgos Izraēla bērnus Ēģiptē. Viņi ticībā atradās Dieva apsardzībā. Sodības en-

Ticībā baudīsim mūsu Liieldienas Jēru – Jēzu, pieminēsim Viņu Svētajā vakarēdienā. Jēzus mums starp visu citu atgādina arī to, ka Viņš nāks otro reizi. Tā ir priecīgā cerība, par kuru jārunā ne tikai Liieldienās, bet vienmēr, kad sastopam cilvēkus.

celšanās Kristus spēkā. Kristietī tādā veidā ir ietverta Golgāta – nāve garīgā ziņā kopā ar Kristu un augšāmcēšanās arī kopā ar Kristu. Cilvēkiem jāredz, ka Jēzus dzīvo mūsos. Ne bez savīļojuma varam lasīt, ko izsaka Dieva uzticīgais kalps – apustulis Pāvils: “Līdz ar Kristu esmu pienaglots krustā, tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus. Un mana dzīve miesā tagad ir ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un atdevis sevi par mani.” (Gal. 2:19-20)

Mums patiesi jāapliecina Dieva lielais spēks. Arī iegūtās uzvaras cīņā pret dažādiem kārdinājumiem un nelokāma uzticība Dievam pārbaudījumos. Tas ir iespējams, pateicoties Kristus mūsos iemājošajam, glābjošajam spēkam. Bez tā mēs nespētu būt Viņa ciešanu, nāves un izcīnītas uzvaras aktīvi līdzdalībnieki. Apustulis Pāvils lieci-

cilvēku piesaistīt un motivēt dzīvot pastāvīgā saistībā ar Jēzu.

Liieldienas ir sevišķi pateicīgs laiks misijai un evaņģelizācijas dažādām metodēm un pasākumiem. Sekmes nodrošina mūsu patiesā atsaucība Svētā Gara aicinājumiem un vadībai. Lūgšanas neatlaidīgā ticībā, Kristus pazemības gars un savstarpēja vienprātība, par kuru lūdza Jēzus, ir šodien visu kopīgā vajadzība. Ja tādi mēs neesam un neklūstam savā ikdienā, mēs nespēsim saprast citus viņu patiesajās vajadzībās.

Ikdienas ticībā baudīsim mūsu Liieldienas Jēru – Jēzu, pieminēsim Viņu svētajā vakarēdienā. Jēzus mums starp visu citu atgādina arī to, ka Viņš nāks otro reizi. Tā ir priecīgā cerība, par kuru jārunā ne tikai Liieldienās, bet vienmēr, kad sastopam cilvēkus.

Mūsu Liieldienas Jērs ir vienīgais Glā-

ģelis to namiem pagāja garām, jo nami bija apzīmogoti ar Pasha Jēra, kas simbolizēja Jēzu Kristu, asinīm. (Par to varam izlasīt: 2Moz.12:1-28) Mani sevišķi iepriecina Bībeles apsolījums: “Tādēļ Viņš arī var pilnīgi izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, jo Viņš vienmēr ir dzīvs, lai par tiem iestātos.” (Ebr.7:25) Es vēlos atrasties vienmēr zem sargājošām Jēzus Kristus asinīm. To no sirds novēlu arī katram, kurš šodien sadzird Svētā Gara balsi. “Bet, ja mēs staigājam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība citam ar citu un Viņa Dēla Jēzus asinis mūs šķīstī no visas apgrēcības.” (1.Jāņa 1:7)

*Alfrēds Jākobsons
mācītājs emeritus,
Rīgas 3. draudze*

Intervēja:
Tatjana Tomšone

Viņa nerunā, BET DARA

Jau vairākas reizes pie manis draudzē bija pienākusi viena māsa un teica, lai es „Adventes Vēstīm” nointervēju Annu Slavieti. Viņa ir viena no klusākajām draudzes locekļēm. Es viņu vienmēr esmu redzējusi draudzē, bet, jāatzīst, neko vairāk par viņu nezināju. Taču, kā sacīja minētā māsa, Anna nekad nelielās, taču savā dzīvē nesavtīgi rūpējas par citiem. Iepazīsimies!

Pastāsti, lūdzu, par sevi. Kā tu atradi ceļu pie Dieva?

Pirms es ienācu adventistu draudzē, es biju katoliete. Mana mamma un tētis bija ticīgi. Mēs dzīvojām laukos. Un bijām 7 bērni. 6 no mums bijām dvīņu pāri, 3 dvīņu pāri – brālis ar māsu. Es ar brāli bijām vecākie dvīņi. Un kopā arī dažādu dvīņu nedarbus darījām.

Baznīcas laukos nebija, bet mamma lasīja Bībeli. Viņai bija bieza Bībele vecajā drukā. Reizēm pie mums nāca ciemos viena krievu sieviete, un tad mamma lasīja viņai priekšā un tulkoja. Es tādās reizēs ar interesi klausījos, kas tur rakstīts. Vecāki man iemācīja tēvreizi un krustīties. Tas man palika visu manu mūžu. Kad es gāju skolā un nebiju kaut ko izmācījusies, lūdzu Dievu, lai Viņš man palīdz. Mamma mani nebija mācījusi lūgt, taču es kaut kā to biju pati sapratusi un darīju. Un bija reizes, kad lūgšanas tiešām pie-

pildījās. Man bija eksāmens, kurā es rūpīgi biju izmācījusies tikai pirmās 4 biļetes. Gāju un lūdzu, lai palīdz man izvilkt tādu biļeti, kur varu kaut ko atbildēt. Un es izvilku tieši ceturto biļeti, kuru biju pēdējo izmācījusies.

Bet es arī vienmēr pateicos Dievam. Kaut arī nezināju, ka to ir jādara. Bet es tā darīju.

Kad apprecējos, arī vīra ģimene bija katoliska. Mēs kopā ar vīramāti gājām uz baznīcu. Bet vīram tas nepatika. Viņš uz baznīcu ļoti reti aizgāja ar lielām mokām. Tāpēc viņa klātbūtnē kautrējos skaitīt tēvreizi un krustīties. Bet kad viņš bija jau gultā un mani neredzēja, es pa kluso vienmēr turpināju krustīties un skaitīt tēvreizi.

Kad sākās juku laiki, viena mana māsa bija nokristījusies adventistu draudzē. Un viņa mani aicināja uz draudzi Rīgā. Taču man nekādi nesanāca. Mani aicināja arī Antons Baranovskis,

bet vienmēr man sanāca pāiet garām dievnamam, taču iekšā nē. Es vēl domāju pie sevis – tas noteikti ir sātans, kas man neļauj nonākt dievnamā. Bet viņi turpināja mani uzrunāt un aicināt.

Kā tu pazini Antonu Baranovski?

Es pazinu viņa brāli. Es toreiz strādāju laukos, aizgāju no Rīgas, un tā mēs iepazināmies. Antons man uzdāvināja Bībeli un teica – to ir jāmācās. Pamazām, lēnām pētīsim un iesim visam cauri.

Tad 1993. gadā Rīgā notika evaņģēliskās zācības seminārs, kuru vadīja Bogess. Es sāku to apmeklēt, un tad mani arī beigās kristīja. Toreiz bija daudz kristībnieku, un arī es pieteicos.

Sāku vairāk mācīties Dieva Vārdu. Atceros, toreiz lasot domāju, cik gan esmu grēcīga! Kā viņš vispār mani var panest! Atceros, ka pēc tam, kad sāku apmeklēt Rīgas draudzi, vienmēr gāju

Meita ar znotu 1984. gada 3. decembrī.

mājās raudādama. Man likās, ka visas svētrunas ir par mani. Un tās visas atklāj, cik ļoti grēcīga es esmu! Es taču nevaru būt Dieva bērns! Ja vien es va-

lai palīdzētu. Bet dzeršana ir viņa vajība. Meitas ģimene ir ticīgi, tur viss ir kārtībā, viņi tikai iet uz citu draudzi.

Atceros, ka pēc tam, kad sāku apmeklēt Rīgas draudzi, vienmēr gāju mājās raudādama. Man likās, ka visas svētrunas ir par mani.

rētu sākt dzīvi no jauna! Bet nevaru! Taču tad nonācu līdz atziņai, ka Dievs piedod. Jo katoļiem par Dieva piedošanu nemācīja. Tur bija tikai grēksūdze pie mācītāja, tomēr es tur negāju, jo man tas nebija pieņemami – stāstīt mācītājam savu dzīvi. Bet kad es uzzināju, ka var runāt ar Dievu un lūgt Viņam piedošanu, man kļuva vieglāk. Tā es pamazām mācījos un uzzināju par Dievu arvien vairāk. Ir tā, ka daudzas lietas nav tik viegli saprast. Man tagad ir mazdēls pusaudža vecumā, kurš arī savās mājās pēta Bībeli. Viņš man nesen zvanīja un pusstundu skaidroja, ka Jēzus nav Dievs. Viņš tā ir izlasījis. Un es nekādi nevaru viņam izskaidrot, ka viņam nav taisnības. Viņam tas nepieļec.

Kad Tu kristījies, ko sacīja tava ģimene?

Vīrs jau bija miris. Bija tikai pieaugušie meita un dēls. Bet dēlu sātans ir saistījis ar dzeršanu. Tā ir mana nasta visu mūžu. Es ar to mokos un dzēšu visas palaidnības, kādas viņš sastrādā. Viņš nav slikts, viņš ir labs, ļoti izpalīdzīgs, cilvēks, kurš daudz var izdarīt,

ārpus draudzes šādi izpalīdz viens otram daudz vairāk nekā es.

Es kopā ar dēlu dzīvoju Sidgundā. Un pretī manai mājai ir kaimiņu māja. Tur ievācās dzīvot sieviete ar civilvīru un meitu. Meitai tobrīd bija 13 gadi. Civilvīrs ļoti slikti izturējās pret meiteni. Tur bija tādas lietas! Viņai bija ļoti smagi. Meitenei bija bail iet mājās, viņa nāca pie mums un raudāja. Vienudien viņa tā arī teica: es vairs nevaru mājās atgriezties. Un mēs paņēmām viņu pie sevis. Apģērbām, ēdinājām, no skolas sagaidījām. Bet cik ilgi tā var turpināties? Gāju uz sociālo dienestu. Meitene gribēja ar mammu tikties, bet viņas civilvīra dēļ to nevarēja izdarīt. Beigās meiteni ievietoja krīzes centrā. Un tad viņu paņēma mammas brālis, kuram bija jau sava ģimene. Tagad šis civilvīrs ir cietumā.

Bija vēl viens gadījums ar vecu tantiņu. Viņa dzīvoja 5 kilometrus tālāk no mums. Viņa regulāri brauca uz Rīgu, lai nokļūtu baznīcā un iepirktos tirgū. Tā kā mēs dzīvojam tuvu auto-

Man draudzē ieminējās, ka tu nesavtīgi esi palīdzējusi saviem kaimiņiem.

Es pat nezinu, vai par to vajag īpaši stāstīt. Manā vietā jebkurš tā būtu rīkojies. Es zinu, ka daudzi cilvēki arī

busa pieturai, tad viņa gāja 5 kilometrus līdz mūsu mājai, pārnakšņoja pie mums un tad no rīta devās uz Rīgu. Vakarā viņa atgriezās, atkal palika pie mums pa nakti un tad no rīta devās cauri purvum uz savām mājām. Es vienmēr apbrīnoju viņas apņēmību

Māsas dēla izlaidunmā

un drosmi mērot šādu ceļu. Tad viņa kļuva nespēcīgāka. Māja, kurā viņa dzīvoja, bija ļoti bēdīgā stāvoklī. Un es teicu, ka viņai vajadzētu pārcelties pie mums. Bija rudens, tuvojās ziema. Dēls aizgāja viņai pakaļ un atveda ar ķeru. Tas tik bija skats! Mašīnas, kas brauca garām, apstājās, lai to redzētu. Es viņu ielaidu savā guļamistabā, pati pārcēlos uz dēla istabu. Un tantiņa bija ļoti laimīga. Es viņai devu lasīt Rīta sveicienus, mēs kopa lasījām garīgus rakstus un Bībeli. Ko tik mēs nedarījām!

Bet kad sākās pavasaris, viņa atkal sāka ilgoties pēc sava namiņa. Es viņai teicu – tu esi kā gājputns. Māja bija briesmīgā stāvoklī, pussabrukusi. Bet viņa tomēr gribēja atgriezties. Tagad jau viņa ir mirusi.

Bet nedomā, ka es esmu tik laba. Es nemaz tāda neesmu. Esmu nikna uz dzērājiem. No manis visi dzērāji baidās. Ja es būtu dikti laba, tad mūsu māja būtu pilna ar dzērājiem. Man ir bijusi liela cīņa par to.

Kāpēc tu pārcēlies dzīvot no Rīgas uz Sidgundu?

Es biju šuvēja, ļoti labi strādāju. Man ir dažādi pateicības raksti, medaļas. Paldies partijai sekretāram, kas padomju laikā palīdzēja man dabūt dzī-

vokli Rīgā. Tagad tajā dzīvo meita. Taču man ir astma, un kad radās iespēja, es pārcēlos dzīvot uz laukiem. 1990.gadā man bija smaga operācija. Toreiz neviens necerēja, ka es izdzīvošu. Manējiem pateica, ka mans laiks ir beidzies. Bet, redzi, es dzīvoju jau 26 gadus. Dievs vienmēr visur ir stāvējis klāt. Paldies Viņam par to! Es ticu, ka, lai arī kādas ir grūtības, es tās varēšu

izturēt, jo Dievs neliek ciest vairāk nekā es varu panest. Reizēm, protams, ir žēl, ka dzīvē viss nav tā, kā gribētos. Bet man ir draudze. Tā ir mana ģimene. Ja es neesmu atbraukusi uz lūgšanu grupiņu, kas ir pirms dievkalpojuma, tad man ir sajūta, ka es neesmu piedzīvojusi sabatu. Man no rītiem nekad nav bijušas problēmas celties, lai brauktu uz Rīgu un nokļūtu draudzē. Mani Dievs ir svētījis ar visu, visu.

Kā tas nākas, ka tu esi izvēlējusies tieši Rīgas 5.draudzi?

Es sākumā biju Siguldas draudzē, jo mana māsa dzīvo Mālpilī. Viņa brauca uz Siguldas draudzi. Tur es arī sāku mācīties. Bet man kļuva grūti aizbraukt uz Siguldu. Mums nav autobusa uz Siguldu. Vieglāk bija nokļūt Rīgā, un es izvēlējos Rīgas 5. draudzi. Man patika Uldis Liepiņš. Mani pieņēma arī draudzes māsas – Dace, Liāna, Ausma.

Lai tu nokļūtu mājās, tev tagad būs jāgaida autobuss līdz vakaram. Un tu vienmēr esi draudzē. Citi dzīvotuvumā, bet uz draudzi nāk reti.

Es to nesaprotu. Es nāku uz draudzi, lai mācītos Bībeli un tāpēc, ka ticu Dievam. Es nāku Viņa dēļ nevis tāpēc, ka man te kaut kas patīk vai nepatīk. Esmu domājusi – pat ja mani neviens te vairs negribētu satikt, es vienalga apsēdīšos stūrīti un klausīšos. Ja es neatnāktu, es nedzirdētu, ko kurš saka sabatskolas laikā. Jā, es neesmu runātāja un nevaru pati izteikties. Bet es klausos, ko katrs saka. Es visas atziņas uzklāšu un tveru. Un domāju līdzī. Ja es tikai mājās pati lasītu Bībeli – tas taču nav romāns! Es varu lasīt, bet nesaprast un nepieķerties tekstam. Bet ja draudze to visu iztīrā, tā ir pavisam cita lieta.

Tas, ka dažas mēs draudzē nerunājam, nenožīmē, ka mēs nedzīvojam visam līdzī. Lai arī es nevaru publiski uzstāties un izsacīt savas domas, bet man tās ir. Es visu izvērtēju un pārdomāju. Es te jūtos kā ģimenē. Man ir žēl to cilvēku, kas vairs nenāk uz draudzi.

Intervēja
Jana Kuzmenkova

LAIKS UN KOMUNIKĀCIJA IKDIENAS MARATONĀ

Vai nav tā, ka dzīvē jāieņem starta pozīcija, lai skrietu lielajā ikdienas maratonā? Tā nu paiet laiks. Gribētos to aizpildīt ar skaistām, lietderīgām lietām, iedrošinot, vērtīgām sarunām. Gribētos, kaut Dieva dots laiks tuvinātu Debesu valstībai. Ir pēdējais laiks. Šajā sarunā ar jaunieti no Rīgas 1. draudzes Dāvi Trubeckoju pārspriedām to, kas ir labi un lietderīgi pavadīts laiks un ne tikai.

Tu esi draudzē jau kopš bērnības, tomēr kādu laiku tevi nevarējām manīt. Biežāk tevi sākām pamanīt mūsu draudzē nedaudz vairāk nekā pirms gada. Pastāsti, kur tu biji visu šo laiku?

Kur es biju? Man jau liekas, ka biju tepat, vienkārši neiegriezās nevienu brīdi. Jo es katru dienu tāpat biju lūgšanās ar Dievu. Man nebija tāda sajūta, ka es nebūtu šeit. Es, teiksim tā, nebiju pavisam pazudis. Bet pilnībā atgriezties mani pamudināja mamma. Viņa man teica: "Klausies, dēliņ, varbūt vēlies aiziet un apciemot veco iestādi, uz kuru tu kādreiz esi gājis?" Un es vēl līdz šai dienai brīnos, kā es pats biju tā aizmirsis un nebiju aizdomājies par to. Toreiz mana pirmā doma bija: "Jā, mammu, tev taisnība. Viss, laižam!" Es ļoti vēlējos palūkoties, kā draudzē izskatās, jo

man bija savas atmiņas par to. Es atnācu, un viss bija tieši tāpat, kā es to biju iztēlojies.

Es tevi pazīstu kā ārkārtīgi motivētu, dzīvespriecīgu cilvēku. Bet iedomājies, ka vienā dienā pazūd visa tava vēlme, motivācija, enerģija, prieks. Vai tu to vari iedomāties?

Varu iedomāties, jo tādas dažas dienas ir bijušas. Es tev pastāstīšu par krustiņu, kuru biju uzzīmējis uz rokas... Kad es atkal sāku nākt uz draudzi, man likās, ka te visi būs vēl priecīgāki nekā es, jo viņi taču tomēr bija ar Dievu. Un tad cilvēki sāka jautāt, kā tas var būt, ka es visu laiku esmu pozitīvs. Un es tiešām aizdomājos, kā tas var būt?! Uzdevu sev šo jautājumu, un tiešām pārliecinājos, ka man iet labi! Tas var izklausīties klišejs, bet nav iemeslu

bēdāties.

Bet tad pēkšņi, visu laiku kaut ko darot un cenšoties būt efektīvam, nekas pēkšņi vairs nesanāca. Bija tāda diena, ka jebkas, ko es darīju, man neiznāca. Tad man neatlika nekas cits, kā lūgt. Tagad šķiet, ka nav labi tā teikt, bet, par spīti tam, es no tā iemācījos labu mācību. Visas dienas garumā es biju tik aizrauts ar lietām, ka pielūdzu no rīta, arī pirms maltītēm, bet citādi man nebija laika pat palasīt. Un tad ir šī diena, kad esmu strupceļā, jo nevaru tikt galā nevis ar kādu praktisku lietu, bet gan nevaru kaut ko atrisināt savā prātā. Mans prāts bija pilnīgi izpumpēts, un es jutos emocionāli sagrauts. Tajā dienā man likās, ka ir tik smagi. Kas vispār notiek? Kāda jēga vispār kaut ko darīt dzīvē? Tad es lūdzu un teicu Dievam, ka metīšu visu pie malas. Bet tad es do-

māju: nē, nevar citādi, man vajag visas iesāktās lietas atrisināt, jo citādi nevar būt daudzas nopietnas lietas realizētas. Es esmu liels maksimālists – ja es kaut ko daru, tad tā, ka es to izdaru obligāti. Un es uzskatu, lai būtu efektīva kalpošana un lai šajā laikmetā varētu kaut ko izmainīt, man ir pienākums atdot sevi visu. Un es lūdzu un teicu Dievam: “Es veltu visam laiku, es cenšos, bet kāpēc ir tā, kā vienā dienā notiek tik sliktas lietas reizē? Es saprotu, ka tu nekad neuzliec par daudz uz pleciem, bet man tagad šķiet, ka ir viss. Kāpēc tik daudz?!” Šādi man sarunājoties ar Dievu, pagāja 15 minūtes. Un te nu es esmu, domādams: “Bet pag, viss taču ir lieliski! Tam visam ir jēga!”

Padalies ar savām atziņām, ko tev nozīmē komunikācija!

Kad man vēl bija psiholoģijas stundas skolā, man tās ļoti patika. Es šajās stundās nonācu pie vienas atziņas, – man jau gribas teikt, ka tā ir mana atziņa, bet kāds noteikti to jau ir izdomājis pirms manis – ka vispār saskarsme, komunikācija ir pati galvenā lieta uz šīs zemes. Ir miljons un viens iemesls, kāpēc tas tā ir. Un pats būtiskākais ir tas, ka bez tās nenotiek nekas.

Kā tev šajā komunikācijas un informācijas laikmetā, ejot ikdienas gaitas ar gariem pienākumu sarakstiem, pietiek laika komunicēt ar draugiem?

Ļoti labs jautājums. Sāksim uzreiz ar jaunieģtajiem draugiem no draudzes, jo ar viņiem pagaidām ir vieglāk. Es ar viņiem pavadu pašlaik divas dienas nedēļā, sākot no piektdienas vakara,

kad iestājas sabats, un visu sestdienu, dažkārt arī svētdienu. Zini, man ļoti patīk šī doma: “Ja šķiet, ka ir par maz un gribas vēl, tad tas ir veselīgi.” Tiklīdz ir par daudz, tas jau ir daudz par sliktu. Un es cenšos visās dzīves jomās būt kāpumā, bet nekad īsti nenasniegt kulmināciju, lai vienmēr būtu entuziasms un enerģija tiekties. Piemēram, skola, redz, atkal ir piecas dienas nedēļā, līdz ar to kāpuma stadiju saglabāt ir nevis grūti, bet vienkārši nav vēlmes. Tad jau man nepatīk, un es cenšos sevi kaut kāda veidā distancēt.

Atgriežoties pie jautājuma, vispār ir tā – es cenšos darba dienu laikā, kad man ir daudzas lietas darāmas, pasaukt kādu draugu. Piemēram, ja man ir kaut kas būtu jādara saistībā ar mājaslapas izveidi, tad es noteikti satiktu savu draugu, kurš arī programmē mājaslapu, un ar viņu pavadītu visu darba laiku. Es to vēl neesmu izdarījis, jo man nav tāda drauga. Bet kopumā man ir tik dažādi draugi, ka ļoti bieži varu atrast sev domubiedru ikvienā dzīves jautājumā un darbā. Diemžēl ar dažiem sanāk tikties biežāk, ar dažiem – retāk. Nereti viņiem apnīk gaidīt, un viņi man jautā: “Kā tu vari būt tik aizņemts!” Tā varbūt ir viena no tādām bēdīgām lietām.

Tu esi saņēmis arī pārmetumus par savu aizņemtību?

Jā, bet es esmu pats vainīgs pie tā. Kā ir rakstīts, ka mums vienmēr jācenšas neturēt ļaunu prātu ne uz vienu. Šie pārmetumi parasti nav vienkārši tāpat vien. Ja tie ir, tad tas tādēļ, ka ir sakrājis. Es labprāt to risinātu, bet es vienkārši nevaru to atļauties. Es savu prātu gatavoju tam, ka, ja gribi sasniegt lie-

tas, izdarīt daudz ko, tad jāreķinās, ka sekas būs aizņemtība.

Tu gribi teikt, ka tavs mērķis ir – būt aizņemtam? Kāpēc tā?

Divi iemesli. Viens – es esmu maksimālists-, un otrs – citādi lietas nenotiek. Vismaz man. Jau kādu laiku atpakaļ mēs ar draugu gribējām taisīt youtube kanālu, un es no Anglijas atvedu lampas filmēšanai. Inventārs bija liels un smags, un es to biju ielicis vienā somā. Tai somai pa ceļam uz lidostu noplīsa riteņi, un es vēl braucu naktī. Es vilku to somu pa asfaltu, viss nodila un gandrīz vai izbira. Man tā soma tagad mājās stāv kā suvenīrs par atgādinājumu tam, ka es tik ļoti gribēju filmēt. Un tagad iztēlojies situāciju – es esmu dabūjis tās lampas, protams, ir vēl daudzas lietas, kas jādabū, bet tagad man kāds piezvana un saka, ka vēlas satikties. Un es nodomātu, ka iešu. Un vēl, ja, piemēram, man pēkšņi uznāktu slinkums, un es domātu, ka neko nedarīšu, atpūtišos. Ko? Kā es varu kaut kur iet? Kā es varu neko darīt un atpūsties? Es esmu tik tālu ticis, un tagad vienkārši aiziešu pastaigāties vai gulēt? Neko nedarīšu? Nē, tā nevar, tādēļ es speciāli nostādu sevi šādās situācijās, jo citādi es nespēju sevi motivēt. Man ir jāpaveic daudz, lai es nepārstātu to darīt.

Labi, bet ko tev nozīmē pastāvīga komunikācija ar Dievu?

Iztēlosimies, ka, ja es esmu komunikāciju eksperts pasaulīgos jautājumos, bet ar Dievu esmu tikko sācis augt. Šādi izskatās esošā situācija. Līdz ar to es nespēju profesionāli izklāstīt to, kā tas ir būt pastāvīgā komunikācijā ar Dievu.

3. APRĪLĪ PLKST. 11:00 BAZNĪCAS IELĀ 12A KORINTAS ZĀLĒ NOTIKS JAUNIEŠU CETURKŠŅA TĒMATISKĀ TIKŠANĀS “NAUDA KRISTIEŠĀ IKDIENĀ: PLĀNOŠANA, TĒRĒŠANA, UZKRĀŠANA”. GALVENAIS VIESIS - DZINTARS VAIVODS, KĀ ARĪ VAIRĀKI EKSPERTI PANELDISKUSIJĀ. PIETEIKŠANĀS: SDA.JAUNIESI@GMAIL.COM

Bet man ir idejas, pie kurām es strādāju tagad saistībā ar šo jautājumu. Un ar tām es varu padalīties. Pirmais, protams, ir lūgšanas, sarunas ar Dievu. Es nezināju, ka var lūgt Dievu, nebūdams ceļos un mērķtiecīgi to nedarot. Daži cilvēki mani ir iedrošinājuši sarunāties ar Dievu arī ikdienas gaitās. To es esmu sācis darīt salīdzinoši nesen. Un es tā daru un saprotu, ka tas ir forši! Bet vēl par pastāvīgu komunikāciju būtu tā – iesaistīt Dievu visās dzīves jomās. Bet to es vēl apgūstu, tādēļ manās lūgšanās ir šāds teikums: “Dievs, pildi manu dzīvi ik dienas!”

Un ko tu gūsti no šīs prakses?

Brīnišķīgu garastāvokli un to, ka visas lietas ir tik harmoniskas. Manuprāt, ja es tagad būtu bez Dieva, man būtu ļoti nesabalansēta dzīve. Un vēl iegūstu to, ka es vispār varu tik daudzas lietas uzņemt, tādēļ ka es zinu, ka man būs prātā kārtība, un to parasti ievieš Dievs. Pēc lūgšanām man ir tāda prāta skaidrība, kas man uzdzen prieku, dara mani laimīgu. Tad es uzrakstu savas domas uz lapiņas, no rīta izlasu un saprotu, ka man to jāpastāsta arī citiem. Tāpēc bija šis stāsts par krustiņu. Es to uzvilku uz rokas, un ikviens, kurš man prasīja par šo uzvilktu krustiņu, es viņam stāstīju par savu piedzīvojumu. Jautāju, vai

viņš spēj noticēt, ka, būdams emocionāli sagrauts, pēc 10 minūtēm viņš var būt tik ļoti pacilāts, ka viņam liktos, it ka tā būtu viņa dzimšanas diena!? Es tā jutos. Un galvenais pierakstīt to un kādam pastāstīt.

Ko tev nozīmē labi pavadīts laiks un lietderīgi pavadīts laiks?

Labi pavadīts laiks ne vienmēr būs lietderīgi pavadīts laiks, bet lietderīgi pavadīts laiks vienmēr būs labi pavadīts laiks. Ko man tas nozīmē... Lietderīgi pavadīts laiks ir tad, kad esmu sarakstījis sev punktus, kas jāizdara pa šo dienu, esmu izdarījis visus un sanāk kaut ko izdarīt vēl papildus.

Vai tas ir iespējams?

Katrai lietai es rakstu laika periodu, kurā tā ir jāpadara. Tas ir kā skolā. Stundas laikā ne vienmēr tiek izņemta tēma, bet tiek strādāts konkrēts laiks, un ir noteikts ieguvums. Tur nāk efektivitātes zinātne, ka 20% tava ieguldījuma nes 80% rezultāta, un otrādi – pārējie 80% tava ieguldījuma nes tikai 20% rezultāta. Iedomājies situāciju, tu strādā pie mājaslapas stundu vai četras, un tagad salīdzini, cik daudz esi izdarījis abos gadījumos. Dažkārt šķiet, ka izdarīto darbu varētu arī pusstundā paveikt abos gadījumos. Tātad lieliski pavadīts

laiks varētu būt tāds, ka tu esi salicis sev tik maz laika katrai lietai, bet ne par maz, ka visās lietās vari būt 20% efektīvs, kas nesīs tev 80% rezultāta. Būs izdarīti pamati, bet astītes varēs savilkt, kad būs mazāk efektīvs.

Un kā ar draudzību un sadraudzību?

Sestdienas un svētdienas ir visdraudzīgākās dienas. Protams, darbadienas arī, bet darbadienās esmu vairāk aizņemts.

Ko nozīmē laika šķiešana?

Tas ir tajos brīžos, kad tu nezini, kurp tu dodies. Ir tāds labs citāts: “Virziens ir svarīgāks par ātrumu. Un tikai tādēļ ļoti daudzi cilvēki nonāk nekur, turklāt ļoti ātri.” Laika šķiešana ir arī tad, kad tu esi tik ļoti aizņemts, ka lielajā steigā nespēj apstāties un paraudzīties uz dzīvi: aplūkot kādu puķi pilsētā, apbrīnot zvaigznes tumšajos vakaros. Tad tu iznieko laiku.

Un visbeidzot – ko tev nozīmē pēdējais laiks?

Tas mūs ved atpakaļ pie mūsu sarunas sākuma. Nav laika nekādiem kompromisiem. Nav laika arī kaunēties par savu ticību. Nav vairs liekā laika. Visa mana intensitāte ir arī iemesls tam, ka ir pēdējais laiks. Nav vairs laika nekādām muļķībām. Katra minūte ir no svara.

Šī būs konference, kas aktualizē Dieva rakstura tematu. Konference, kas ļauj piedzīvot citu formātu – tādu, kurā prioritāte ir savstarpējas sarunas, sadraudzība un Bībele.

“Gaidāmās jauniešu konferences svētrunu pamatā būs vēsts par “taisnošanu ticībā”. Lai gan tā ir ļoti plaša un bieži vien nesaprasta, tomēr ļoti svarīga, ļoti vajadzīga un bezgalīgi skaista vēsts par to, Kāds un Kas ir Dievs Savā būtībā. Bibeliska izpratne par šo jautājumu izmaina attieksmi pret Dievu un parāda pavisam citādu pamatu attiecību veidošanai. Tas izmaina arī skatījumu uz sevi un citiem kristīgās dzīves aspektiem, kā arī draudzes uzdevumu kopumā. Šī vēsts tāpat kā pats Dievs Tas Kungs dod cerību un mierinājumu, izsūt no līdzsvara un liek justies neērti, ievaino un dziedina, bet pāri visam “atjauno patieso stāstu par Dievu”, kas mums visiem tik izmisīgi ir nepieciešams. Taisnošana ticībā sākas ar Dievu,

ar Viņa taisnīgumu, ar Viņa uzticību pret mums un tad, kad mēs ieraugām un noticam (!), ka Dievs patiešām ir tik labs, mūsos rodas jūtas, kas atsaucas Viņa labestībai. Vēstī par “taisnošanu ticībā” ir tik daudz pērles par Dieva rakstura skaistumu, ka tas liek būt sa-

jūsmā un pāri plūstošā priekā par pašu Dievu. Un gribot negribot rodas dziļa vēlēšanās citiem pastāstīt par tādu fantastisku Dievu!”

Konferences galvenais runātājs, Jauniešu kalpošanas nodaļas vadītājs Daudmants Kleimanis.

DIEVS IR LABS

6.-8. MAIJS
ATPŪTAS KOMPLEKSS
“TURBAS”

REGISTRĒJIES
JAUNIESU
CONFERENCE.COM

SDAJAUNIESI
/JAUNIESUNODALA
SDAJAUNIESI

Otrā radīšanas diena

Debesis un izplatījums

KRĀ: Šorīt gan ir priecīgas debesis! Klau, Krū, es esmu saskaitījusi jau piecus gājputnu kāšus! Vai nav vareni?! Pavasaris nāk ar joni! Debesis pilnas ar putniem!

KRŪ: Un vēl tur, debesīs, ir vējš. Redzi, kā mākoņi bizo? Vējš tos dzenā kā traks!

KRĀ: Jā, izskatās jautri, kad tie bēg viens no otra.

mamma: Ko jūs tur abi darāt pie loga?

KRĀ: Mēs vērojam debesis.

KRŪ: Tās ir pilnas ar pavasari, gājputniem, vējiem un mākoņiem.

mamma: Bet vai zināt, ka tieši debesis Dievs radīja otrajā radīšanas dienā?

KRĀ: Tiešām? Tūlīt pēc gaismas?

KRŪ: Man patīk iedomāties, kā zemes radīšanas pirmajā dienā gaisma izlauzās cauri tumsai!

mamma: Un tad sāka notikt kaut kas dīvains un brīnišķīgs. Smagā migla, kas cieši apņēma okeānu, mierīgi, noslēpumaini sāka pacelties. Tā pa-

cēlās arvien augstāk, kamēr pārvērtās par apsegu augstu visapkārt zemei, jo Dieva plāns bija atdalīt ūdeni, kas mākoņos, no ūdens zem izplatījuma okeānā.

KRĀ: Un kas palika pa vidu okeānam un šim apsegam?

mamma: DIEVS starp šo apsegu un ūdeni radīja tīru gaisu, kas veidoja debesjumu.

KRŪ: Es enciklopēdijā lasīju, ka to sauc par atmosfēru.

mamma: Arī par izplatījumu to sauc – kā to saka Bībele. „Un Dievs sacīja: „Lai top izplatījums ūdens virsū, kas lai šķir ūdeņus no ūdeņiem.” Un tā notika. Dievs nosauca izplatījumu par debesīm. Un tapa vakars un rīts – otrā diena.”

KRĀ: Interesanti gan, kāpēc Dievs izlietoja veselu nedēļas dienu, lai radītu kaut ko neredzamu?

mamma: Dažkārt tieši neredzamās lietas ir pašas nozīmīgākās un vērtīgākās.

KRŪ: Nu jā! Draudzība jau arī nav burciņā ie-

liekama. To nevar redzēt, bet cik vērtīga tā ir! To zina katrs, kam ir draugi.

KRĀ: Jā, arī eņģeļi ir neredzami. Bet tie ir līdzās un apsargā katru bērnu un pieaugušo.

KRŪ: Un mīlestība, un godīgums? Tos arī nevar redzēt, bet pamēģiniet bez tiem dzīvot! Nekas labs nesanāks.

mamma: Tas, ko Kungs radīja otrajā dienā, ir ļoti svarīgs. Dievs plānoja radīt skaistu pasauli un pildīt to ar dzīvām būtnēm, kurām visām būs vajadzīgs gaiss, ko elpot.

KRĀ: Viņš plānoja radīt arī mūs, putniņus, vai ne?

KRŪ: Dievs zināja, ka mums būs nepieciešamas debesis, kur lidināties.

mamma: Viņš vēlējās radīt arī kokus un ziedus, kuru augšanai būs nepieciešams slāpeklis.

KRŪ: Kas tas tāds?

KRĀ: Tā ir galvenā gaisa sastāvdaļa, Krū! Jau aizmirsi, ko tētis mums stāstīja par gaisu?

KRŪ: Ā, jā, atceros! To sajauc ar skābekli un izveidojas gaiss.

mamma: Katra no šīm vielām bija nepieciešama daudzumā. Ja skābekļa būtu pārāk maz, visas būtnes nosmaktu. Ja skābekļa būtu par daudz, viena dzirkstele varētu aizdedzināt visu pasauli.

KRĀ: Radīšanas darbā nepieciešama milzīga gudrība!

mamma: Lielā gudrībā Kungs radīja atmosfēru pēc gaismas, kad vēl nekas cits nebija radīts.

KRĀ: Labi, ka mūs, putniņus, neradīja pirms debesīm un gaisa! Kur mēs lidinātos?

KRŪ: Mums jau nemaz nebūtu ko elpot, jo visi tie skābekļi vēl nebūtu uzradīti!

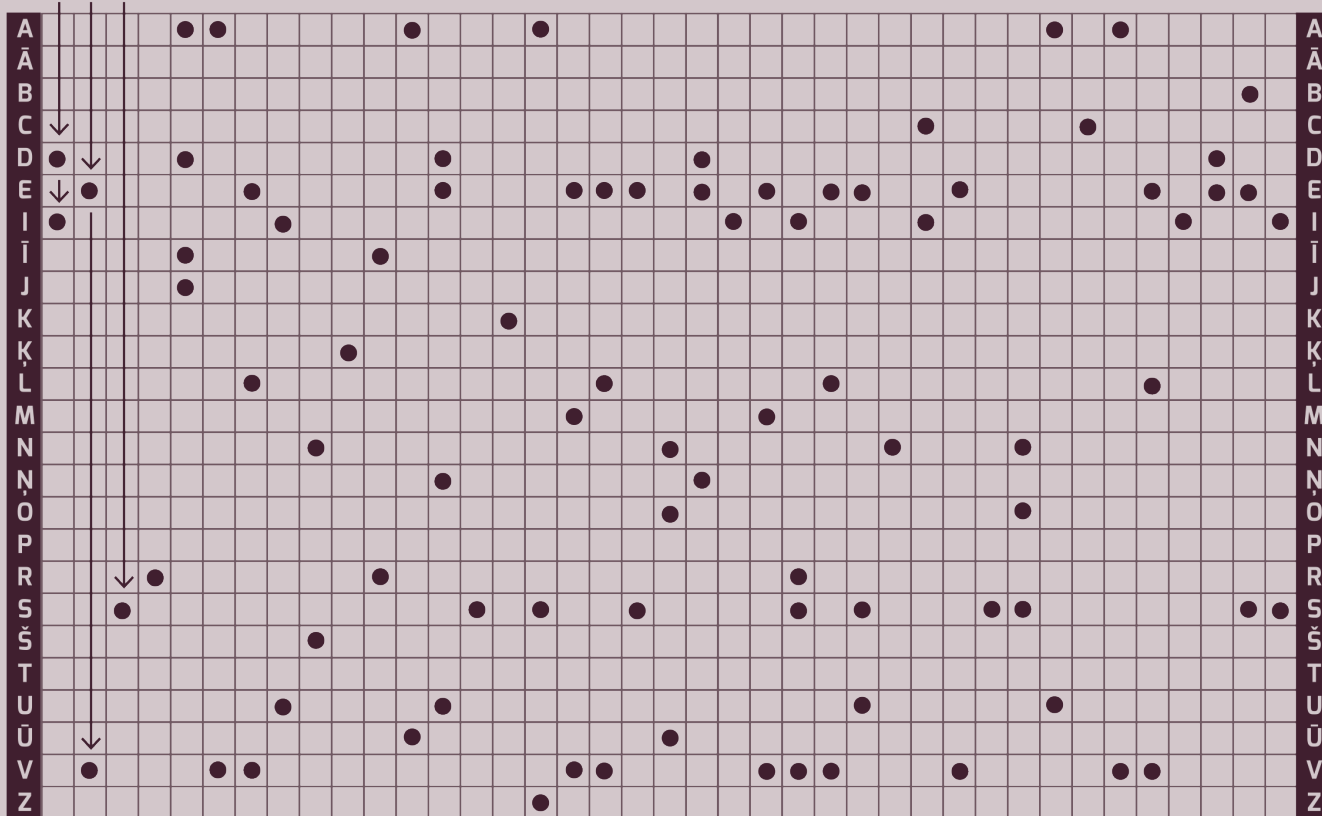
mamma: Dievs neklūdās. Visu Viņš radījis brīnišķīgu un īstajā laikā. Tā otrajā radīšanas dienā Dievs radīja izplatījumu un nosauca to par debesīm.

KRŪ: Milzīgs paldies Viņam par to!

Uzdevums:

Sākot ar pirmo kolonu, dodies uz leju, kamēr nonāc līdz bumbiņai. Uzraksti uz līnijas burtu, kas atrodas tajā rindā un dodies uz leju līdz nākamajai bumbiņai, pēc tam - blakus kolonā atkal virzies no augšas uz leju. Dažās kolonās ir vairāki burti, citās pa vienam. Uzraksti iegūto vēstījumu uz tukšajām līnijām.

“KO TEV PERSONĪGI NOZĪME KRISTUS UPURIS UN VIŅA AUGŠĀMCELŠANĀS?”

Augšāmcelšanās brīnums! Domājot par to, pirmais, kas nāk prātā: ka Dievs ir dzīvības devējs un Viņam iespējams ir pilnīgi viss. Tas dod drošības sajūtu. Bet domājot tālāk par Jēzu, šī drošības sajūta vēl vairāk pieaug. Viņš mira par mums grēkiem, lai man nebūtu jāizcieš briesmīgo šķiršanos no sava Tēva, kurš mani tik brīnišķīgu radījis un kura meita es esmu.

To man nav iespējams saprast, ko Jēzus izcieta manis dēļ. Bet caur Kristus nāvi un Viņa augšāmcelšanos spēju mācīties ieraudzīt patiesas Mīlestības lielumu, kura nav aptverama un nekad nebeidzas. Caur šo piedzīvojumu es spēju dziļāk iemīlēt savus līdzcilvēkus, neskatoties uz viņu trūkumiem, tādā veidā vairāk pievēršot uzmanību visam labajam cilvēkā. Un brīdī, kad tas izdodas, rodas iespēja kaut nedaudz ielūkoties Dieva Mīlestības lielumā. Šo apziņu negribas mainīt ne pret ko, jo tad sirdī ienāk miers, pat atrodoties šīs nemiera pilnās pasaules konfliktu vidū.

Rasa Geide

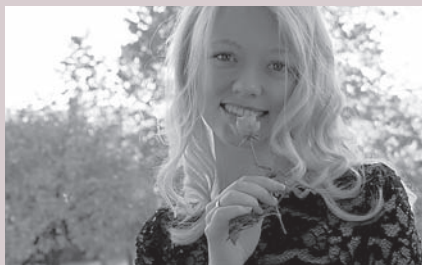
Reizēm ikdienas burzmā mistiskais, nesaprotamais, laikā un telpā attālinātais ieņem godpilno, bet diemžēl tikai otro vietu. Kā racionālai personai, nenākas viegli pilnībā aptvert Universa lieliskākā notikuma, Kristus augšāmcelšanās, personīgo

nozīmi.

Varbūt tā ir bijusi pārlietu lielā cenšanās saprast un pat paskaidrot to, kas pagaidām nav daļa no mana DNS. Tomēr sinepjgrauda ticības potenciāls visvairāk jau dzīves negaidītās un neērtās situācijās atgādina, ka esmu Kristum kaut kas īpašs. Tas ir personīgi, ne kolektīvi.

Tā kā šīs manas pārdomas top, atgriežoties Londonā, secinu, mans ķermenis nespētu izturēt ne aiz iluminatora esošo aukstumu, ne ātrumu, ne skābekļa trūkumu. Tas nav priekš manis. Paldies zinātnei par drošības iespēju! Bezgrēka dzīve esošā vidē arī nav priekš manis! Manas dzīves paraugam vēl tāls ceļš ejams līdz Kristus ieteiktajam ideālam. Bez Kristus augšāmcelšanās notikuma es būtu pakļauts apstākļiem, kuros mana garīgā un fiziskā izdzīvošana būtu vien laika jautājums. Līdz ar to Viņa augšāmcelšanās ir manas vienīgās drošības garantis šeit, tagad.

Dzintars Geide

Kristus upuris man ir cerība, vārdiem neapprakstama mīlestība un piedošana.

Cilvēcīgi man vienmēr ir ļoti smagi un sāpīgi iet cauri Golgātas notikumiem. Ciešanas, sāpes, apsmiekls, neiecietība un cīņa starp dzīvību un nāvi. Un tas viss tikai dēļ manis, grēcinieka. Ikdienas cīņās zaudēju, grēcīgā daba uzvar un jūtos zaudējusi cīņu. Tad, kad attopos, paliek tik skumji! Vai tādēļ Kristus upuris?

Bet tad es sastopos ar piedošanu, mīlestību un uzvaru! Tas dod spēku piecelties un iet tālāk. Kristus ir ar mani un nekas nespēj šķirt mani no Viņa. “Tā-

pēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!” (Rom 8:38,39)

Skatoties uz šodienas notikumiem, ir skumji. Līdzcilvēku slimības, cīņa par katru nodzīvotu dienu, par katru soli un ikdienas vajadzībām. Kristus upuris un augšāmcelšanās dod cerību. Viņš zina vislabāk, kādiem pārbaudījumiem cilvēki iet cauri. Viņš nepamet, mierina, dziedē un atvieglo.

Kristus ir augšāmcelies, un ļoti gaidu to dienu, kad mēs reiz tiksimies, kad mums mīļajiem vairs nebūs jācieš, kad mēs satiksim Viņu vaigu vaigā!

Liene Hoganvika

Golgātas krusts

Man kādā vietā ir zināms viens kalns, To redzēt izdevies nava vēl man. Tam pašā virsotnē tumši mirdz krusts, Kas rāda, cik sāpju un ciešanu just.

Gājis daudz gadu, ko atmiņas sedz Kopš krustu no tālajiem pakalniem redz. Un šķiet, ka rokas uz augšu viņš tur, Lai svētītu tos, kas to piemiņā tur.

Ja izdotos uzkāpt tai kalnā man, Es nomestos ceļos, lai lūgšana skan. Gods, slava Tev, Jēzu, mans Pestītāj, Pie krusta Tu cieti, lai izglābtos es.

Šī krusta ēna kad sirdī man krīt, Pār vaigiem tad karstas asaras rit, Un katra diena, kas vadīta tiek, Par Upuri svēto lai pateikties liek.

Es zinu, ticu, ir Golgātas kalns, Ir krusts, kur reiz pienaglots Upura Jērs. Bet šodien viņš dzīvs, lai slava tam skan, Caur Viņu pār grēku ir uzvara man.

Biruta Ernestsone

Aizkraukles draudze	Aizkraukle, Skolas iela 3	11:00
Aizputes draudze	Aizpute, Kalvenes 38a	11:00
Alūksnes draudze	Alūksne, Dārza iela 2	10:00
Auces draudze	Auce, Rūpniecības 4	10:00
Bauskas draudze	Bauska, Skolas 3	10:00
Cēsu draudze	Cēsis, Līgatnes 1	10:00
Cēsu draudze “Sadraudzība”	Cēsis, Lielā Katrīnas 2	11:00
Daugavpils draudze	Daugavpils, Tautas 54	10:00
Dobeles draudze	Dobele, Gaismas 9	10:00
Ezeres draudze	Ezeres pag., Vecā ciema pad.	10:00
Ērgļu draudze	Ērgļi, Oškalna iela 6	11:00
Gulbenes draudze	Gulbene, Līkā iela 36	13:00
Jelgavas draudze	Jelgava, Svētes 25	10:00
Jēkabpils draudze	Jēkabpils, Zaļā 5	10:00
Kandavas draudze	Kandava, Raiņa 25	10:00
Kārsavas draudze	Kārsava, Vienības 103	10:00
Krāslavas draudze	Krāslava, Rīgas 26	10:00
Kuldīgas draudze	Kuldīga, Grants 34	10:00
Liepājas draudze	Liepāja, Uliha 70	11:00
Limbažu draudze	Limbaži, Burtnieku 5-6	10:00
Līvānu draudze	Līvāni, Stacijas iela 2	10:00
Ludzas draudze	Ludza, Baznīcas iela 26	10:00
Madonas draudze	Madona, M. Riekstas iela 1c	11:00
Mazsalacas draudze	Mazsalaca, Rīgas iela 5	14:00
Ogres draudze	Ogre, Brīvības 4a	11:00
Olaines draudze	Olaine, Kūdras 27	10:00
Priekules draudze	Priekule, Brīvības 36a	
Rēzeknes draudze	Rēzekne, Latgales iela 19	10:00
Rīgas 1. draudze	Baznīcas iela 12a, Rīga	11:00
Rīgas 2. draudze	Augšiena 1, Daugavas stadions, Rīga	10:00
Rīgas 3. draudze	Anniņmuižas bulvāris 29, Rīga	11:00
Rīgas 4. draudze	Baznīcas iela 12a, Rīga	12:00
Rīgas 5. draudze	Ropažu 2, VEF Kultūras pils, Rīga	10:00
Rīgas 6. draudze	Raktes 12, Rīga	10:00, 18:00
Rīgas 7. draudze	Ģimnastikas iela 43, Rīga	10:00
Rīgas 8. draudze	Parādes 4, Bolderāja, Rīga	10:00
Rīgas draudze “Korinta”	Baznīcas iela 12a, Rīga	11:00
Rīgas 10. draudze	Izvaltas iela 3, Rīga	10:00
Rūjienas draudze	Naukšēni, SKII “Naukšēni	10:00
Salacgrīvas draudze	Salacgrīva, Zvaigžņu 13	11:00
Salaspils draudze	Salaspils, Rīgas iela 41	11:00
Saldus draudze	Saldus, Brīvības 20	10:00
Savienības draudze	Rīga, Baznīcas iela 12a	
Siguldas draudze	Sigulda, Pērkonu 19	10:00
Slokas draudze	Kauguri, Oškalna 3	11:00
Smiltenes draudze	Smiltene, Dārza 32	10:00
Strenču draudze	Strenči, J.Ziemeļnieka iela 2	15:00
Talsu draudze	Talsi, Krievraga 3	10:00
Tukuma draudze	Tukums, Harmonijas iela 10	10:00
Valkas draudze	Valka, Beverīnas iela 1	10:30
Valmieras draudze	Valmiera, Georga Apiņa 4	10:00
Ventspils draudze	Ventspils, Nikolaja iela 9	11:00

Septītās dienas adventisti pulcējas draudzēs dažādās Latvijas pilsētās. Mūsu dievkalpojumi lielākoties notiek sestdienās, taču dažādos laikos. Šajā žurnālā publicējam visu draudžu sarakstu, adreses, kur šīs draudzes var sameklēt, kā arī laiku, ciklos katrā pilsētā notiek sabata dievkalpojumi. Ikviens ir laipni aicināts!

Veselīgai un stiprai laulībai vajadzīga drosme!
Bagātiniet savu laulību,
lai zāle Jūsu pusē aug vienmēr zaļāka!

Visus, kuriem nozīmīga laulība, un
ir apņemšanās veselīgam dzīvesveidam
attiecībās un ģimenē,
nodibinājuma

komanda laipni ielūdz piedalīties
ikgadējās Pāru dienās

"Veselīga laulība - veselīgai ģimenei!"

2016.gada 30.aprīlī un 1.maijā
JUKU DZIRNAVĀS

Saldus novada, Šķēdes pagastā

info: vertibu.tilts@gmail.com